

veto

nummer 6
26 oktober 1998

Jaargang 25 - 1998-1999

afgite - Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus)

Belgie-Belgique
PB
3000 Leuven 1
2/2817

Plan Heverlee:
deel 2

p. 4

Fakbar Psychologie
weldra gesloten?

p. 5

de namen uit
de doofpot

Bende op
ballettes

p. 10

Antwerps OCMW weigert bestaansminimum aan studenten

OCMW voert afschrikkingsbeleid

Minder vermogende jongeren die van plan zijn hogere studies aan te vatten en daarvoor het bestaansminimum aanvragen, worden door het Antwerpse OCMW systematisch wandelen gestuurd. Daardoor verzaakt het OCMW aan haar wettelijke verplichtingen. De jongeren zijn genoodzaakt om hoger beroep aan te tekenen bij de Arbeidsrechtbank en belanden in het ongewisse over hun toekomst. Toegang tot en het recht op onderwijs worden hierdoor belemmerd, zoals ondermeer blijkt uit het verhaal van Katrien Scheir.

Sinds de instelling van het recht op het bestaansminimum zo'n twintig jaar geleden, is het aantal gerechtigden op het bestaansminimum onophoudend gestegen. Vooral bij de achttien- tot twintigjarigen deed zich een forse stijging voor. Uit een studie van Lieve De Lathouwer blijkt dat het aantal bestaansminimumtrekkers, jonger dan vijftientig, tussen 1990 en 1996 ruim verdrievoudigde van 5811 tot 19612. Dit is vooral te wijten aan de maatschappelijke veranderingen op de arbeidsmarkt en in de gezinsvorming. De stijging van de aanvragen voor het bestaansminimum deed het OCMW voor een meer selectieve politiek kiezen. Het Antwerpse OCMW voert sedert enkele jaren zelfs een heus afschrikkingsbeleid.

Katrien Scheir is sinds oktober 1997 in begeleiding bij Amok — een zelfstandig woonproject — om zelfstandig te kunnen wonen, dit onder toezicht van het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg. In het academiejaar 1997-'98 volgde zij het eerste jaar Sociale Agogiek aan de Karel De Grote Hogeschool in Antwerpen. Maar na dat jaar werd haar duidelijk dat dit voor haar niet de juiste studierichting was. Zij slaagde voor het ingangsexamen dat toegang geeft tot een vierjarige opleiding aan de Antwerpse Akademie voor Schone Kunsten. Haar aanvraag voor het bestaansminimum werd echter op de Sociale Raad van het OCMW Antwerpen geweigerd met als motivatie dat de opleiding "te lang" is en zij "een richting volgt waar geen toekomst in zit". Bovendien was het OCMW ervan overtuigd dat het de taak is van Bijzondere Jeugdzorg om voor Katrien Scheir op te draaien. Ondertussen ging Katrien Scheir tegen deze beslissing in beroep bij de Arbeidsrechtbank van Antwerpen.

Katrien Scheir blijkt geen alleenstaand geval te zijn. Tientallen andere jongeren uit diverse studierichtingen worden elk jaar — vooral in Antwerpen — en in mindere mate in Leuven gekonfronteerd met deze beperking. Het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg, dat via subsidies van het Ministerie van Onderwijs de jongeren opvangt, klaagt deze wantoestand al jaren aan en probeert te overleggen met het OCMW, zonder resultaat overigens. De subsidiëring door het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand van het Ministerie van Onderwijs is namelijk subsidiair: zij is bedoeld voor jongeren die geen aanspraak kunnen maken op het bestaansminimum. Als de kandidaten aan de voorwaarden voldoen, is het OCMW wettelijk verplicht een geldsom uit te keren aan personen die over geen of ontoereikende bestaansmiddelen beschikken. Nu is het zo dat ook jongeren die wel aan deze voorwaarden voldoen, vaak door de Sociale Raad van het OCMW geweigerd worden. Daarnaast is het zo dat de kinderen van welstellenden soms onterecht een uitkering losweken.

Bestaansminimum

Het OCMW van de sinjorenstad blijft bij hoog en laag beweren dat het bestaansminimum aan vele jongeren geweigerd wordt omdat zij als begeleid zelfstandig wonenden door het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg reeds subsidies krijgen. Naast het feit dat die subsidies slechts subsidiair zijn ten aanzien van de bijstand van het OCMW, is er evenwel ook nog een sterk kwalitatief verschil tussen een subsidie en een bestaansminimum. Een bestaansminimum wordt immers volledig uitgekeerd aan de aanvrager, die daar zelf en zelfstandig over kan beschikken. Een subsidie wordt echter enkel uitgekeerd aan de instantie die de jongere begeleidt. Die organisatie kan dat geld dan besteden zonder inspraak van de steungerechtigde.

Tegen de negatieve beslissing van het OCMW gaan de meeste jongeren — bijgestaan door een advocaat van Amok — in beroep bij de Arbeidsrechtbank. Bij een soortgelijke zaak in Brugge sprak het Arbeidshof te Gent in maart 1997 klare taal in haar arrest: "Het hervatten of aanvatten van studies moet in dergelijk geval een ultieme kans zijn voor wie geen perspectieven heeft met de genoten opleiding en daardoor in staat van behoefte is gekomen of dreigt te komen. Het moet de kansen op

De kennismaatschappij heeft nu ook haar invloed op het onderwijslandschap: meer studenten moeten dringend probleemgericht gaan werken en minder blokken, vindt professor Dochy. Nieuwe onderwijsvormen dringen zich op. Omdat je niet alles zelf kan weten, ging Veto voor jou op onderzoek op de pagina's 8 en 9.

werk vergroten en aldus de reeds bestaande of toekomstige last voor het OCMW na verloop van tijd afwenden". Ook in Antwerpen nam de Arbeidsrechtbank al een dergelijk standpunt in.

Toch blijft het Antwerpse OCMW sinds 1992 volharden in haar beleid en laat de jongeren beroep aantekenen tegen haar beslissingen. De jongeren, die meestal

kansarm zijn, worden zo verplicht tot een omslachtige en tijdrovende procedure. Het resultaat hiervan is dat zij in een onzekere situatie terechtkomen: zij zijn noch met de ziekteverzekering, noch met een eventuele studiebeurs in orde en blijven in het ongewisse over hun toekomst. Het wekt dan ook geen verwondering dat vele kansarme jongeren afgeschrikt zijn om het bestaansminimum aan te vragen. Bovendien geeft het Antwerpse OCMW zelf toe dat zij de student soms adviseren om de studies te laten vallen en te gaan werken om het bestaansminimum te krijgen. In die kontekst stellen ze avondonderwijs in combinatie met een job voor. Aangezien avondonder-

vervolg op p. 6

GROEP T

INGENIEURS MET VISIE

TECHNOLOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Vesalius • Vesaliusstraat 13 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groep@groep.t

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Sensuur

@kuleuven

Woordenboeken definiëren sensuur als "toezicht door een overheid op onder andere briefwisseling, met de bevoegdheid daaruit delen te schrappen." Als de universiteit aan mij geadresseerde e-mails onderschept en terugstuurt naar afzender om welke reden dan ook, dan is dat sensuur.

Internet als medium heeft een zodanig lage drempel dat sommigen het zijn gaan misbruiken voor onder meer sluikeklame, waardoor bepaalde vormen van sensuur onafwendbaar zijn gebleken. Zo werden zwarte lijsten opgesteld en verspreid van sites die ongewenste reclameboodschappen (nvdr: spam) zenden. Belangrijk is daarbij dat die lijsten volgens strikte criteria worden opgesteld (recidive, moedwilligheid, enzovoort). De KU Leuven blokkeert al langer e-mails aan de hand van dergelijke lijsten.

Sinds dit academiejaar echter werd de zwarte lijst enorm uitgebreid, waardoor ook veel goedbedoelende correspondenten (familie, vrienden en kollega's) plots niet meer naar de KU Leuven kunnen mailen. Daarmee gaat de universiteit in haar sensuur veel verder dan wat algemeen op Internet gangbaar is. Bovendien blijken er geen criteria te bestaan die bepalen wat geblokkeerd kan worden. Een mooi voorbeeld is Hotmail, negen miljoen leden begin dit jaar. Als een van de grootste e-mail verschaffers wordt haar naam ook vaak misbruikt voor sluikeklame. En hoewel Hotmail vaak geprezen wordt voor haar strijd tegen dit misbruik, staat het zonder pardon op de zwarte lijst van de KU Leuven.

De verdediging van deze drastische maatregelen is vaag en niet overtuigend. Het systeem zou anders niet te beheren zijn, verhoudingen van vijf reclameboodschappen tot één echte worden voorgespiegeld. Uit mijn persoonlijke ervaring lijken deze argumenten op zijn minst overdreven. Een minimale verdediging tegen sluikeklame mag dan nodig zijn, de oorlog die de universiteit is begonnen, maakt onschuldige slachtoffers en vormt een grotere bedreiging voor de vrije communicatie via Internet dan een paar ergerlijke reclameboodschappen. Het is trouwens ook duidelijk dat de aan de gang zijnde wapenwedloop in blokkeringstechnieken het probleem niet kan oplossen.

Frederik Vermeulen,
Doct. Toeg. Wet.

Voor technische details en verdere discussie zie news:kuleuven.kulnet.

Bauer (1)

Graag had ik gereageerd op de lezersbrief van M. Bauer in Veto 4. Hierin wordt de studentenspeech bij de opening van het academiejaar gebruikt als aanleiding om eens flink tekeer te gaan tegen de positieve wetenschappen en hun beoefenaars. Zo verwijst hij de positieve wetenschappers hun "minachting tegenover de humane wetenschappen." Het spijt me dat ik deze minachting in mijn studententijd zelden heb mogen vaststellen, hoogstens

onverschilligheid. Eerder zou ik het omgekeerde beweren. Ik begeef me zo nu en dan ook eens tussen humane wetenschappers en heb al meer dan eens moeten vaststellen dat het in deze kringen bon ton is te verklaren dat men een absolute zero is inzake positief-wetenschappelijke kennis. Als men als positieve wetenschapper de humane wetenschappen minacht, dan is men kortzichtig, als de humane wetenschapper hetzelfde doet met de positieve wetenschappen, dan is men sympathiek.

Een tweede punt van kritiek is dat de genoemde lezersbrief een nogal simplistisch beeld ophangt van de wetenschapsbeoefening. Bauer gaat in de fout als hij de "niet relevante wetenschap" (bedoeld wordt de wetenschap die niet onmiddellijk tot toepassingen leidt) gelijkstelt met de humane wetenschap en dat hij alle inmenging van de industrie in het onderzoek a priori uitsluit. Een universiteit waarbij het onderzoek door de industrie gedikt wordt, houdt evenzeer bedreigingen in voor (bepaalde gebieden van) de positieve wetenschappen. Ik denk maar aan mijn eigen vakgebied, maar ook aan de theoretische fysica (bijvoorbeeld de snaarteorie), de zuivere wiskunde of bepaalde onderzoeken in de biologie. Daarnaast zijn er inderdaad wel domeinen waar samenwerking met de industrie mogelijk is. Enige nuancering is dus noodzakelijk.

Deze lezersbrief is zeker geen aanval ad hominem. Veeleer wil ik ageren tegen de onverschilligheid en de misvattingen die er bestaan tussen de humane en positieve wetenschappen, en niet in het minst tussen de studenten van de twee disciplines. Die onverschilligheid proberen weg te nemen door een verplicht vakkenpakket (filosofie in eerste kan, godsdienst in tweede lic) is een mooi initiatief, maar werkt misschien eerder tegendraads omdat het om verplichte vakken gaat, te blokken tussen de soep en de patatten. Mijn inziens zijn de Interfakultaire Lessen voor de 21e Eeuw en vooral het Sagalassosproject (waar archeologen en geschiedkundigen worden bijgestaan door geografen, biologen en bio-ingenieurs) een stuk vruchtbaarder. Maar bovenal pleit ik voor meer informeel contact tussen studenten van de verschillende fakulteiten. De geografische scheiding en spreiding van de studenten van de verschillende disciplines is in deze kontekst zeer nefast en werkt ongetwijfeld als een enorme hinderpaal. Ook Veto schiet hierin soms tekort en is teveel voor en door de stadstudent, al is de recente reeks over kampus Arenberg zeker een stap in de goede richting.

Onbekend is onbemind, wat eens te meer bleek uit de bekritiseerde lezersbrief.

Maarten Reyniers,
doktoraatstudent Sterrenkunde

Bauer (2)

Graag zou ik reageren op de lezersbrief van de buitengewoon hoogbegaalde Mikael Bauer, wiens verstand zo ver uitsteekt boven allen. Wie beter dan hij kan dan oordelen over de intelligentie van de studentenspeech? Zijn hoog IQ stelt hem natuurlijk ook in staat om prachtige argumenten naar voor te brengen. Hij vermeldt twee 'argumenten': 1. allen die tegen de K

van Kul zijn, zijn vakidioten en 2. Loes Geuens slaapt bij de hond. Het tweede argument is zó sterk dat ik niet beter kan doen dan proberen te kamoufleren dat ik er geen antwoord op heb. Niet iedereen mag zich immers Mikael Bauer noemen.

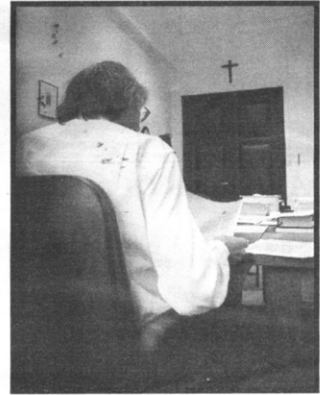
Op het eerste punt kan mijn zwakkere verstand nog een beetje meevolgen. De parallel tussen pleiten voor vakidiotie en pleiten voor pluralisme gaat niet op. Integendeel, men kan pleiten voor de vervanging van het verplichte vak Godsdienst-wetenschappen door filosofie. Het in een adem noemen van godsdienst en filosofie is dan ook verkeerd. Godsdienst in de westerse betekenis veronderstelt een openbaringsgeloof, een aanname van een autoriteit. De filosofie is per definitie wars van alle vooroordelen en geloof in kennisautoriteiten. Men zal misschien opwerpen dat de filosofie nooit aan 'heteronomie' (gegrond zijn op een ander 'weten') kan ontsnappen, omdat zij een reflectie is op een vooraf gegeven ervaring; het Cartesiaanse filosofische project om een volledig autonoom systeem van de kennis te grondvesten op het cogito heeft wellicht gefaald. Ik geef dit toe, alsook dat het begrip filosofie een na te streven ideaal is dat uiteraard niet in de werkelijkheid bestaat. Maar waarom zou dit betekenen dat streven naar pluralisme en onbevooroordeeldheid in filosofie en wetenschap achterhaald is? Als dit zo zou zijn, kon men de universiteiten evengoed sluiten. Universitair pluralisme houdt dus met veel meer verband dan met praktische of bedrijfs-economische overweging-

gen. Het gaat terug op het streven naar waarheid dat de universiteiten vanaf hun ontstaan hebben beweerd te belichamen.

De studententoespraak is al een grote stap in de goede richting. Het ter discussie stellen van het vak Godsdienstwetenschappen was een moedige en verstandige beslissing. Ik zou onze studentenvetegenwoordigers willen aanraden om met nog meer lef in deze richting verder te gaan en zich vooral niet storen aan gescheld in verband met priveleven. De meerderheid der studenten heeft geen problemen met pluralisme.

Johan van den Broek

2de kan Economische Wetenschappen

vrije tribune

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

André Oosterlinck, rektor van de KU Leuven, en Dirk Van Gerven, koördinator Studentenbeleid, melden u met droefheid het overlijden van Christophe Michiel, student eerste kandidatuur Burgerlijk Ingenieur.

Christophe Michiel werd geboren in Lier, op dertig juli 1980. Hij werd onwel tijdens de vierentwintigurenloop van de Leuvense Sportraad, en is op donderdag tweeëntwintig oktober omstreeks achttien uur in het Universitair Ziekenhuis Gasthuisberg overleden.

De academische overheid van de KU Leuven biedt de ouders, familie, vrienden en mede-studenten van Christophe haar kristelijke deelneming en oprecht medeleven aan.

De medewerkers van Sportraad betuigen in naam van alle studenten hun diep medelijden aan de familie en vrienden. Ook de Vlaamse Technische Kring betuigt haar innige deelneming.

De zesentwintigste editie van de vierentwintigurenloop eindigde woensdagavond — ongeveer twee uur voor het einde — in mineur. Christophe Michiel, eerste kan Burgerlijk Ingenieur, kwam ten val. Onmiddellijk werd de ernst van het ongeval duidelijk. Het Rode Kruis was direkt ter plaatse, gezien zij permanent op het parcours aanwezig waren. Het medische team van het UZ Gasthuisberg en de hogere academische overheid heeft later bevestigd dat de nodige medische, technische en organisatorische handelingen op tijd en korrekt werden uitgevoerd. De organisatie van Sportraad — één van de zes geledingen van de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie — waarin het sportieve aspect sinds jaar en dag primeert, treft met andere woorden geen enkele blaam.

Woensdagavond was de toestand van Christophe Michiel stabiel. Donderdag, in de vroege ochtend, verslechterde de situatie tot levensbedreigend. Donderdagavond om zes uur is Christophe Michiel dan overleden. Christophe deed niet mee aan het nevenklassement 'meeste rondjes', en beschikte over een goede fysieke konditie — hij speelde al jaren basketbal in competitieverband.

Studenten die getuige waren van het ongeval en psychologische steun wensen, kunnen zich richten tot het Psycho-therapeutisch Centrum van de KU Leuven (016/32 43 43).

Afstand van Leuven naar Heverlee groter dan van Heverlee naar Leuven

Iat een avondlijke wandeling op de kampus Heverlee iets anders is dan wanneer je op hetzelfde moment in de buurt van de Oude Markt begeeft, is wel het minste wat je kunt zeggen. Studenten Eksakte Wetenschappen blijven 's avonds liever op hun kot zitten, of trekken naar het centrum omdat er op hun eigen kampus weinig plaatsen zijn om uit te gaan. Maar het sociale leven op een kampus betekent meer dan aan de toeg hangen, het gaat ook over woongelegenheden, mobiliteit en mogelijkheden tot ontspanning of ontmoetingsplaatsen. Dat kampus Heverlee ook slecht scoort wat betreft algemene sociale functies, en vooral dat er wat aan gedaan wordt, belichten we in dit tweede deel van de reeks over Heverlee.

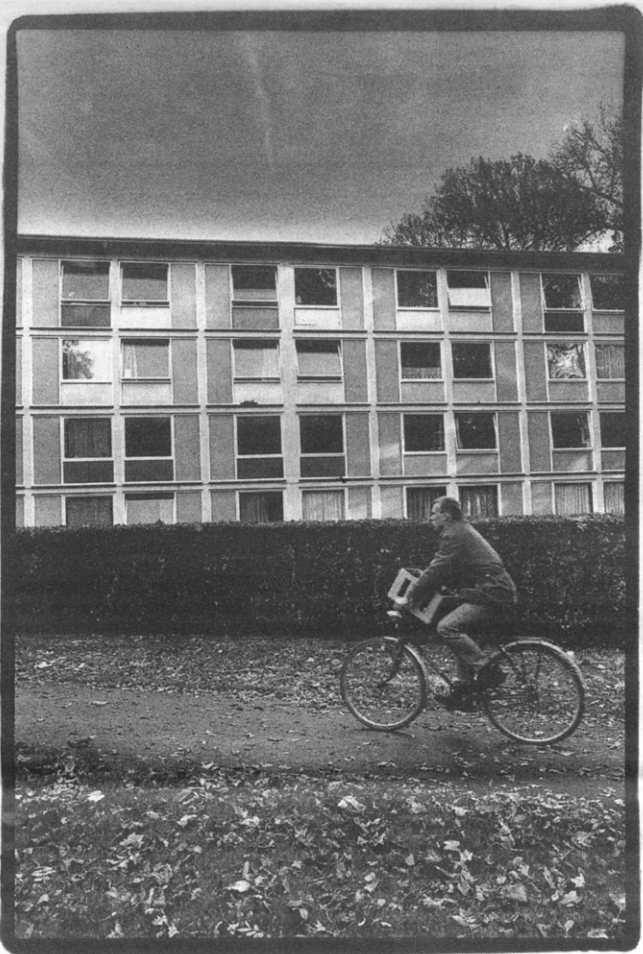
Toen de kampus van Eksakte Wetenschappen in de jaren dertig ontworpen en gebouwd werd, viel de keuze voor een opsplitsing van de kampus in een woonzone en een academische zone. In het eerste deel werd de woonwijk Arenberg — de cité — en Alma 3 ondergebracht en in het andere de aula's en de kantoren voor het academisch personeel. In de woonwijk was er slechts één plek waar de bewoners elkaar ontmoeten en ze activiteiten konden organiseren: de bar van de cité, die vooral door de kring Wina werd gebruikt. Het eerste probleem bij deze situatie is dat er daardoor in de woonzone al een zeer beperkt sociaal leven ontstond, een sociaal minimumweefsel. Daarnaast kwamen de twee zones ook los van elkaar te staan omdat het sociale leven zich overdag situeert rond de aula's, maar het er 's avonds doods wordt wanneer de woonwijk Arenberg opleeft.

Het gebrek aan sociale functies in Heverlee heeft niet alleen structurele redenen. De student Eksakte Wetenschappen richt zich ook noodgedwongen voor praktische zaken naar centrum Leuven. Om eten te kopen of geld uit de muur te halen bijvoorbeeld. En om gebruik te maken van de studentenvoorzieningen als de Medische Dienst, de Huisvestingsdienst, de Jobdienst en Sociale Dienst, moet hij ook de fiets op, naar de Naamsestraat.

Balans

Jan De Vuyst is directeur van de dienst Studentenvoorzieningen en probeert, onder meer in samenwerking met Alma, de sociale functies in Heverlee uit te breiden en zo er het wonen en leven te verbeteren. Aan hem de vraag of hoe hij dit gaat aanpakken. **De Vuyst:** «Vooraleerst willen we de sociale problematiek kaderen binnen een algemeen probleem. Studeren is immers meer dan cursussen volgen alleen. De laatste jaren proberen we een goede balans te vinden tussen studeren en het leven daarnaast. Eén voorbeeld daarvan is het project 'themahuizen'. Daar proberen we, een beetje uit jaloesheid jegens Louvain-la-Neuve, wonen en engagement te combineren. Een ander voorbeeld is het pas opgerichte Centrum voor Wooncultuur dat de opdracht kreeg het wonen in Leuven verder uit te diepen.»

Veto: Welk beleid voert de dienst Studentenvoorzieningen ten aanzien van kampus Heverlee? **De Vuyst:** «Toen de kampus Heverlee ontworpen werd, vond men het een goed concept het academische en sociale gedeelte, met een restaurant en woongelegenheden, te scheiden. Nu werkt dit volgens mij niet meer. Er moet een vermenging zijn zodat die twee functies meer in elkaar overvloeien zodat personeel en studenten elkaar

(foto Ivan Put)

ontmoeten. Het project van de nieuwe Alma-kafetaria die begin volgend academischjaar klaar zal zijn, is hier bijvoorbeeld een verwezenlijking van, omdat het een brugfunctie vormt tussen de twee soorten doelen.»

«Indien meer studenten 's avonds in de Alma gaan eten, zou er 's avonds wat meer leven op de kampus zijn en zou de kampus dus ook veiliger zijn. Studenten zouden ook meer tijd nemen om te eten en het wordt makkelijker je maaltijd te combineren met sociale contacten. Het ligt alleszins ook in de lijn van het beleid van Alma om deze sociale dimensie niet te verwaarlozen. Vandaar de bloktafels bijvoorbeeld. Overigens gaan we ook de inrichting van Alma 3 verder verbeteren. Alma 1 en 2 hebben al een opknappbeurt gekregen, dus moet er ook zeker in Alma 3 geïnvesteerd worden. Wat de nieuwe kafetaria betreft, vind ik het prima dat dit nieuwe gebouw van sociale voorzieningen zich in Heverlee bevindt en niet in Leuven. Dat is een correctie als je wil, een stap in de goede richting want er zullen daar in de toekomst nog andere voorzieningen komen.»

Veto: Hoe gaat die nieuwe kafetaria er precies uitzien?

De Vuyst: «In die kafetaria zijn er, naast een eet- en drinkgelegenheden, ten eerste ook een aantal ruimtes die inzetbaar zijn voor verschillende doeleinden. Daarnaast komt er een Acco-filiaal. De cursussen van Acco werden weliswaar door de kringen in Heverlee verdeeld, maar voor kantoormateriaal of boeken moest de student uit Heverlee naar Leuven gaan. Daarom komt er nu ook een filiaal in Heverlee.»

«In het nieuwe gebouw zal er ook een

taria zal een sociaal knooppunt op de kampus worden waar iedereen elkaar kan ontmoeten.»

Veto: Waar houdt het Centrum voor Wooncultuur, dat u zopas mee oprichtte, zich mee bezig?

De Vuyst: «Er worden ideeën in ontwikkeld rond beter wonen. Dit houdt ook in: milieu en mobiliteit, participatie en mede-beheer. In elke residentie moeten er democratisch verkozen bewonersraden komen. Die zullen elkaar ontmoeten op residentie-nivo, maar er zal ook één iemand in de algemene raad van residenties zetelen, samen met de verhuurder en wat mensen uit Sociale Raad. Een soortgelijk overlegorgaan bestaat bijvoorbeeld voor Alma. De ervaring leert dat je met die organen meer kunt realiseren omdat je als universiteit sommige dingen ook niet ziet.»

Lok

Veto: In welke mate zijn kunst en cultuur aanwezig op de kampus Heverlee?

De Vuyst: «Men zegt wel eens dat de afstand van Leuven naar Heverlee groter is dan die van Heverlee naar Leuven. Men bedoelt daarmee dat cultuuractiviteiten in Leuven veel meer ontwikkeld zijn dan in Heverlee. Ik ben zelf ook veel met toneel bezig en dan merk je dat er beperkingen zijn. Als je bijvoorbeeld een ruimte nodig hebt om toneel te spelen of muziek te maken, dan zijn de ruimtes in Leuven schaars, maar in Heverlee nog veel schaarser. Het is ook niet zo dat Leuven een weelde heeft aan actieve kunstbeoefening. Je kunt er in het Cultureel Centrum van Leuven of in het Kunstencentrum Stuc wel kunst gaan bekijken, maar ik denk dat actieve kunstbeoefening belangrijker is voor het sociale weefsel. Daarom vind ik het nieuwe initiatief van Kampustelevisie (Cctv) ook zo goed. Zo lok je mensen uit hun tent en betrek je ze actief bij sport, cultuur en kringactiviteiten. In deze zin is het tweede kanaal van Kampustelevisie, dat wordt gemaakt voor en door studenten, zeer belangrijk.»

Veto: Hoe komt het dat de meerderheid van de aanwezigen op de 24-urenloop studenten van Heverlee zijn, terwijl toch alle kringen deelnemen?

De Vuyst: «Ik denk dat de lokatie waar de activiteit plaatsvindt heel bepalend is voor wie er deelneemt. Als je de 24-urenloop zou doen op het Hogeschoolplein, dan zouden er meer mensen uit het Leuvense zijn dan uit Heverlee. Naar mijn mening is er geen schisma tussen die twee kampussen, maar is er wel een mobiliteitsprobleem. Ik vind het heel belangrijk dat we het openbaar vervoer beter organiseren en de fietspaden verbeteren om een goede verbinding tussen de kampussen te krijgen, de vesten zijn immers nog altijd een hindernis. Kijk, je moet de verschillende kampussen als een geheel proberen te zien en je moet ook investeren in de verbindings-elementen of de mortelzone tussen die kampussen, bijvoorbeeld in de Naamsestraat en de Naamsepoort. Het Van Dalekollege met de studentenvoorzieningen bevinden zich al in de Naamsestraat en het Stuc gaat ook naar deze straat verhuizen. Ons beleid ten aanzien van Heverlee draait er ook om in die tussenzone aanwezig te zijn.»

Sofie Overstijns
Stijn Gevaert

Citékring

De studenten van binnen de stadring hebben vaak onrecht medelijden met hun Heverleese kompanen. Vaak menen de stadsmussen dat er in Heverlee niets te beleven valt, en dat het er bijgevolg heel saai moet zijn. De studenten uit Heverlee nemen evenwel zelf het heft in handen en organiseren vanalles en nog wat. Neem bijvoorbeeld de Citékring, de kring die de zowat zeventienhonderd vijftig studenten die op Cité op kot zitten, verenigt.

De preses van de Citékring, Stijn De Haes, legt uit dat de bar op Cité zowat elke avond geopend is, dat de lokale stripbib duizenden albums bevat, dat elke week het Citénieuws verschijnt, dat er regelmatig films vertoond worden, enzovoort.

Waarmee niet gezegd is dat het niet beter kan. Stijn De Haes vindt het jammer dat hij bijvoorbeeld niet al de leden van de kring kent. Het sociale leven verloopt vooral per gang. Om daar iets aan te doen is er de Citéraad, waar alle gangverantwoordelijken bijeenkomen. De Citékring sloot ook een samenwerkingsverband met de unief. Zo worden de studenten van Cité gehoord als het bijvoorbeeld gaat over een thema als veiligheid.

De grootste verzuchting onder de Heverleese studenten is het gebrek aan een fuifzaal, meent Stijn. «Nu heb je alleen de Waalbergen, en die ligt eigenlijk ook binnen de ring. Wij hebben het probleem vorig jaar proberen op te lossen met een tent. Maar een fuifzaal zou toch veel beter zijn.»

(bd)

“Is het niet de taak van de unief om studenten een betaalbaar uitgaansleven aan te bieden?”

et gros van de huidige Leuvense studenten weet het vermoedelijk niet, maar waar nu Alma I gelegen is in de Tiensestraat, lag enkele jaren geleden nog een oude parkeergarage, met daarin — bijna niet zichtbaar vanop straat — een schaars verlichte ruimte die dienst deed als fakbar voor de Psychologie-studenten. In die tijd stond de Shrink nog bekend (berucht?) als een alternatief zwart new wavehok en aangezien het toen nog zeer cool was om in het zwart door het leven te gaan, floreerde de zaak als nooit tevoren. Door de komst van Alma I moest de Shrink echter op zoek gaan naar een andere plek die onvermijdelijk verder van de fakulteit verwijderd zou zijn. Die fakulteit had zelf blijkbaar geen gebouw meer dat ze ter beschikking kon of wilde stellen, en dus kocht de vzw Psychologie zelf een gebouw in de Parijsstraat om haar fakbar in te huisvesten. Dat gebouw staat nu echter opnieuw te koop. Frederik Ballon, beheerder van de Shrink, legt uit waarom.

Frederik Ballon: «Het grote verschil tussen de Shrink en de andere fakbars is dat wij ons kafee sinds de verhuizing naar de Parijsstraat echt moeten runnen als een kommersieel kafee. Er zijn in Leuven grosso modo twee soorten fakbars. Ofwel heb je een gebouw van de universiteit dat de studenten mogen gebruiken en waarvoor zij weinig of geen financiële verplichtingen hebben. Ofwel heb je kommersiële kafees die een afspraak hebben met een kring zonder dat die daar ook echte risico's mee loopt. Bij ons is dat heel anders. Wij moeten een groot duur gebouw in het midden van de stad afbetalen, wij moeten BTW betalen — kortom, wij hebben dezelfde kosten als een kommersieel kafee maar wij hebben niet dezelfde inkomsten. Dat kan gewoon niet als je pinten wil verkopen aan 35 frank. Nu kunnen we al niet anders meer dan 38 frank vragen en activiteiten organiseren als de Beestige Avond of zo, waarbij de bierprijs compleet gekelderde wordt. Het idee van een fakbar staat gewoon haaks op dat van een kommersieel kafee en daarom zijn wij verplicht om ermee te stoppen.»

Kat

Veto: De Shrink heeft in de Parijsstraat ook nooit meer de grote massa van vroeger kunnen aantrekken. Licht dat aan de concurrentie met de Oude Markt?

Frederik: «Ik denk niet dat die concurrentie echt het grote probleem is. Wij hebben immers een andere doelgroep. Ik denk dat er twee andere redenen zijn die ervoor zorgen dat er minder volk in het kafee komt. Ten eerste is er de ligging: de oude Shrink lag recht tegenover de fakulteit, waardoor men maar de straat moest oversteken om daar zeker bekend volk tegen te komen. Nu moet je zes tot zeven minuten stappen van de fakulteit naar het kafee en dan weet je nog niet of daar iemand zal zijn die je kent. Daarom zit hier 's namiddags geen kat meer. En dat maakt heel veel verschil, want waar je 's middags zit, kom je 's avonds ook.»

Daarnaast denk ik dat het uitgaansleven in Leuven de laatste tijd sowieso serieus geminderd is. Ik zie dat jaar na jaar verminderen. Enkele jaren geleden was het op Oude Markt nog in elk kafee tot 's morgens vroeg volle bak. Nu is dat veel minder. De mentaliteit van de studenten is veranderd en dat is nefast voor de werking van

een fakbar. De interesses van de mensen die in Leuven aankomen liggen niet meer bij de kafees maar op ander vlakken denk ik. En dan komt er niet alleen minder volk in het kafee, maar vind je ook minder gemakkelijk medewerkers. Vroeger had je mensen die veel uitgingen, die veel op kafee zaten en zich voor de fakbar engageerden maar die er toch nog door geraakten. Nu zie je veel meer dat mensen die zich engageren er niet doorgeraken en dan afhaken omdat ze menen dat ze teveel in het kafee gezeten hebben. Studenten denken nu blijkbaar meer dan vroeger dat ze niets kunnen doen buiten hun studies. Ook de kringwerking lijdt daar trouwens onder.»

Veto: Hoe verloopt de samenwerking met de Psychologische Kring eigenlijk?

Frederik: «De Shrink staat volledig los van de kringwerking bij Psychologie. We hebben ons eigen bestuur en onze eigen papers. Traditioneel was er ook altijd ruzie. Maar toen de huidige beheerdersploeg met de Shrink begon, is dat veranderd. Want we vonden dat dat toch eigenlijk niet kon: je bent allebei met hetzelfde bezig voor de zelfde doelgroep, met als verschil dat de kring luiven en kantussen organiseert en cursussen aanbiedt, terwijl wij pinten verkopen. Daarom hebben we vorig jaar voorgesteld om hun kursusedienst en kringlokalen in ons gebouw onder te brengen, en die samenwerking is toen heel goed verlopen. Met de verkoop die nu boven onze kop hangt heeft de kring — in samenspraak met ons — natuurlijk voor een andere plek gekozen.»

Opdracht

Veto: Hoe staat de unief eigenlijk tegenover jullie huisvestingsproblemen?

Frederik: «De fakulteit kan daar denk ik weinig aan doen. En van het Algemeen Beheer of de Voorzitter Studentenaangelegenheden moeten we ook niets verwachten. In de tijd van de verhuizing hebben die ons duidelijk gezegd dat we in geen geval het recht hadden om in een gebouw van de unief te zitten. Er zijn zoveel fakulteiten die geen gebouw ter beschikking stellen voor een fakbar. Je kan daar weinig aan doen denk ik.»

Veto: Vind je zelf dat de universiteit zou moeten optreden?

Frederik: «Tegen mij hebben ze altijd gezegd dat het in stand houden van een fakbar niet tot de universitaire opdracht behoort. En ik ben het er wel mee eens dat het niet tot hun taak behoort om de studenten te laten zuipen. Maar de unief geeft bijvoorbeeld wel subsidies of sponsoring aan studentenverenigingen en bemoeit zich op verschillende manieren met de vrijetijdsbesteding van de studenten. Dus ergens vinden ze toch dat die ontspanning tot de universitaire opdracht behoort. Is het dan in het kader van de democratisering van het onderwijs ook niet de taak van de unief om de studenten een betaalbaar uitgaansleven aan te bieden? Want dat financiële

(foto Jimmy Debruyne)

aspect is toch ook wel heel belangrijk. Er zijn nog heel wat studenten die het een hele week met duizend frank moeten rooien. Tel maar uit: vijf maaltijden in de Alma kosten toch ook gauw zes tot zevenhonderd frank en dan moet je op de Oude Markt vijftig frank neertellen voor een pint. Het kan toch niet dat een student Rechten of Psychologie minder voor een pint moet betalen dan een student van een fakulteit zonder fakbar.

Een fakbar heeft trouwens een veel grotere sociale functie dan alleen maar potten pakken: het is in de eerste plaats een ontmoetingsplaats, een manier om mensen te leren kennen in een andere omgeving dan de lessen. Maar het is ook zoiets als een tweede huis naast je kot. Als kostu-

dent kom je in Leuven aan, je hebt een kot van vier op vier en daar zit je dan. Je kan toch niet de hele dag op die vier muren zitten staren. Wij hebben een TV en we hebben kranten en gezelschapspelen. Zeker bij Psychologie is dat belangrijk, omdat je daar niet zo veel les hebt maar je toch ook niet de hele dag kan zitten studeren.»

Veto: Hoe zit het nu met de toekomst van de Shrink?

Frederik: «De Shrink is nog niet verkocht en er is ook nog geen alternatief. Op dit moment is de fakbar dus nog open. De studenten psychologie hebben nog steeds een goede fakbar waar ze goedkoop kunnen drinken en waar vanalles georganiseerd wordt.»

Kristof Daniels

Ac Andersen Consulting

STUDENT TREASURE HUNT ON THE WEB

Will you be the next Media Master?

The Millennium Media Master

<http://www.ac.com/treasure-hunt>

For the second year, surf the web, have fun, be challenged, and win super prizes!

All prizes are awarded Andersen Consulting Europe. Entries will need to be a student attending in 1998 from a European university or equivalent. Your email address is required.

Best prize: The Treasure Hunt will be required at 2 hours.

The grand prize is a computer which will give you the right to attend the event in October 98, 1998 with December 4th, 1998.

We draw this will be held February 6th, 1998 at the University of the North of England.

Aantal krakers volhardt, ondanks dreiging met geweld

De krakers die op vijf oktober een leegstaande vleugel van het Sint-Pieterziekenhuis in bezit namen, zullen het ziekenhuis maar gedeeltelijk ontruimen. De eigenaars van het ziekenhuis eisten nochtans een volledige ontruiming. In het vonnis van veertien oktober stond dat de drie tussenkomende partijen — Eddy Westenberg, vzw Dak en Georges Mulopo — acht dagen hadden om het immense, leegstaande gebouw te verlaten. De krakers evenwel maken een onderscheid tussen de organisaties en personen die expliciet in het vonnis vermeld staan, en zij die er niet in staan.

De krakers hebben besloten het vonnis volledig uit te voeren. Dat wil zeggen dat de dakloze Eddy Westenberg en de vzw Dak

(Daklozen Aktie Komitee) het pand moeten ontruimen. De betekening voor Eddy Westenberg bracht de gerechtsdeurwaarder

al op vijftien oktober, de dag nadat het vonnis geveld was. De betekening voor de vzw Dak bracht de gerechtsdeurwaarder pas vorige week donderdag, ten laatste volgende zaterdag moeten ze het pand verlaten hebben. Voor de vzw Dak is dat geen probleem: zij hebben het gebouw opgeëist, maar het nooit daadwerkelijk bezet. Eddy Westenberg daarentegen moet nu op straat en slaappleaats zoeken. Zowel de vzw Dak als Westenberg gaan in beroep. Georges Mulopo besloot dat niet te doen (zie verder). Als voornaamste reden om in beroep te gaan, halen Westenberg en vzw Dak aan dat mevrouw Vanderzeypen op haar eentje de procedure zou gestart zijn. Normaal heeft zij daar de goedkeuring van de OCMW-raad voor nodig.

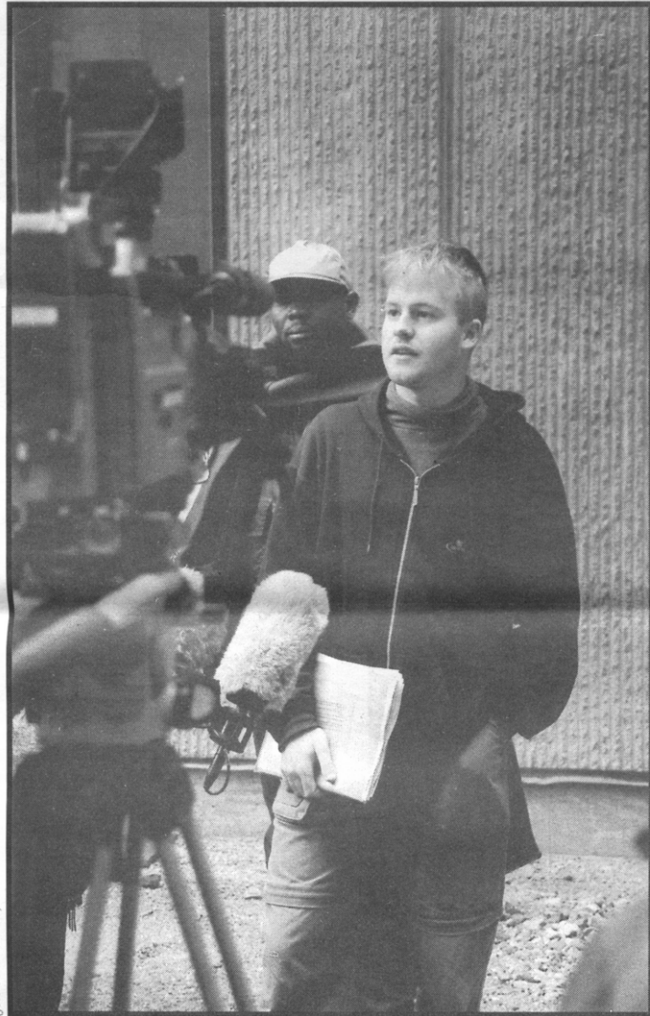
Het Sociaal Centrum wordt in het vonnis niet vermeld. Vandaar dat zij ervan uitgaan dat ze de ziekenhuisvleugel niet moeten verlaten en doorgaan met het organiseren van hun activiteiten. Mevrouw Vanderzeypen is het daar helemaal niet mee eens en wil dan ook dat het gebouw indien nodig met geweld ontruimd wordt. Vanderzeypen is zowel voorzitter van het Leuvense OCMW en van de vzw Vereniging van het Universitair Ziekenhuis, de eigenaars van het gebouw. Wat hierbij op zijn minst opvalt, is dat mevrouw Vanderzeypen zowat op haar eentje de kastanjes uit het vuur haalt. De KU Leuven houdt

zich volledig op de achtergrond.

Louis Tobback heeft zich afgelopen week ook in deze zaak gemengd. De burgervader wil niet dat het Sociaal Centrum nog publieke activiteiten organiseert. Het gebouw zou daar niet veilig genoeg voor zijn, aldus de voormalige minister. De beslissing is wellicht ingegeven door de vaststelling dat de krakers op steeds meer sympathie kunnen rekenen. Zo wilde vorige week een klas Leuvense scholieren het pand bezoeken, en wil een toneelgroep in het ziekenhuis komen repeteren. Veel zal Tobback's tussenkomst niet uithalen. De krakers hebben namelijk beslist geen publieke maar privé-activiteiten in te richten. Voor de wekelijkse filmavond op zondag bijvoorbeeld moet je nu op voorhand een uitnodiging afhalen.

De uitgeprocedeerde vluchteling Georges Mulopo ondertussen, had voor de vierde keer een aanvraag voor OCMW-steun ingediend. Voor de vierde keer heeft het OCMW steun geweigerd, hoewel het eigenlijk ondermeer het recht op huisvesting hoort te garanderen. Georges woont nu in een huis dat volledig betaald wordt door partikulieren. Hij heeft wel beslist om in plaats van een vijfde aanvraag in te dienen, in beroep te gaan tegen de beslissing van het OCMW.

Benny Debruyne

(foto Joost Heisen)

OCMW

vervolg van p. 1

wijs in de meeste gevallen helemaal geen volwaardig alternatief biedt voor een dagopleiding, bevordert het OCMW hiermee de discriminatie.

Het OCMW ontkent verder dat de weigering iets te maken zou hebben met het 'al dan niet rendabel zijn' van de studierichting. Maar als het gaat om een student die niet aan zelfstandig wonen doet, dan kan het OCMW het bestaansminimum blijkbaar toch weigeren op grond van onduidelijke redenen. Raf De Smedt (hoofd Koninklijke Akademie voor Schone Kunsten): "Budgettaire overwegingen domineren helaas het onderwijsbeleid. De richtingen die voor het systeem het minst 'rendabel' zijn, sneuvelen het eerst. De minister van Onderwijs alludeert trouwens zelf veel op het feit dat in tijden van jongerenwerkloosheid het kunstonderwijs teveel kost en er best elders prioriteiten gelegd worden."

Ook in Leuven worden geregeld studenten afgescheept wanneer zij een aan-

vraag tot bijstand indienen. Volgens het Komitee voor Bijzondere Jeugdzorg van Leuven is de reden voor dit beleid voornamelijk te zoeken in het grote aantal studenten. Het Leuvense OCMW vreest immers compleet overspoeld te worden door aanvragen. In Gent, waar zich niet zoveel problemen voordoen, werpt het arrest van het Gentse Arbeidshof blijkbaar zijn vruchten af. In november dit jaar zal het Arbeidshof te Anwerpen een uitspraak doen over dezelfde aangelegenheid. Verwacht wordt dat zij het voorbeeld van Gent zal volgen. Of het OCMW daardoor haar strategie zal geven, blijft een andere vraag.

Bart De Schrijver
Peter De Temmerman

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR EN CD'S
met of zonder D.J.
KARAOKE (1.500 titels)

016/201.301

(advertentie)

Leuvense studenten over kraak

De algemene vergadering van de Sociale Raad — de geleding van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (Loko) die voor dergelijke zaken bevoegd is — heeft het afgelopen vrijdag ondermeer gehad over de ziekenhuiskraak. De vertegenwoordiging van de Leuvense studenten vraagt dat de juridische stappen tegen het Sociaal Centrum worden stopgezet, en dat er binnen het OCMW een democratisch debat gevoerd wordt. Daartoe zouden er onderhandelingen met het OCMW moeten plaatsvinden — iets waarvoor de krakers trouwens vragende partij zijn. Loko vindt verder dat het Sociaal Centrum niet uit de linkervleugel van het Sint-Pieterziekenhuis moet wijken zolang er geen concrete plannen zijn voor het ziekenhuis. De vergadering ziet de kraak namelijk als een algemene aanklacht tegen de leegstand. Tenslotte vragen de studenten dat de universiteit een standpunt inneemt over de kraak, gezien de vzw Vereniging Universitair Ziekenhuis mede-eigenaar is van het ziekenhuis.

(bd)

ALMA'S

WOELIGE WEEK

ALMA-COCKTAILS
VANAF 25 BFR

27/10

- * MEDICA-COCKTAIL
DINSDAGMIDDAG → GASTHUISBERG
- * BROODJES-COCKTAIL
DINSDAGMIDDAG → GROEP 1
- * HERFST-COCKTAIL
DINSDAGAVOND → ALMA 1

28/10

- * PASSAO-COCKTAIL
WOENSDAGAVOND → SEDES

29/10

- * MARATHON-COCKTAIL
MET SAMPLING-WEDSTRIJD
DONDERDAGMIDDAG → ALMA 3
- * SANGRIA-CANDLE-LIGHT
DONDERDAGAVOND → ALMA 2

30/10

- * BROODJES-COCKTAIL
VRIJDAGMIDDAG → DE VALK

ALMA UNIVERSITEITSRESTAURANTS

Kitcheri, notenragoût en havermoutlapje

Ie mikrobe Montignac heeft zich overgezet op de Belgische populatie, en de Engelse dolkoeienziekte heeft het daar zo geëerde vegetarisme een overzees duwtje in de rug gegeven. Gezond en biologisch eten wint hier meer en meer veld, en het themahuis 'Voeding' zal er alles aan doen om dit proces in een sneltempo te laten doorbreken.

Veto: Enkelen onder jullie werkten vorig jaar reeds actief mee aan het Themahuis 'Stad'. Kunnen jullie iets over die ervaringen vertellen?

Mieke: «We zijn vorig jaar met heel veel enthousiasme begonnen en we verwachtten heel groote dingen te kunnen doen, maar op dat vlak hebben we, denk ik, iets te hoog gegrepen. Je moet begrijpen dat het concept 'themahuis' nog niet zozeer onder de Leuvense populatie bekend is. Als je dan met een activiteit rond je thema naar voren komt, is het heel moeilijk om daar publiek

ook wat makkelijker om op die basis verder te bouwen.»

Veto: Hoe verliep vorig jaar het 'samenleven' op zich, los van de activiteiten dan?

Marjolijn: «We zijn vorig jaar begonnen met een groep mensen die elkaar al min of meer kenden. Eigenlijk waren dat allemaal verschillende mensen die elkaar hadden leren kennen op de volkskeuken. We zijn dan samen op zoek gegaan naar een thema voor ons themahuis, dus best één dat iedereen boeide. Het thema 'Stad' is eigenlijk een te breed thema waarmee we weinig konden aanvangen. Maar het samenleven zelf is wel goed verlopen. Daar heb ik veel positieve herinneringen aan, en ik hoop dat ook volgend jaar te kunnen herhalen.»

Dieper

Mieke: «Vorig jaar hadden we op voorhand vastgelegd dat we iedere dinsdag samen zouden eten en daarna vergaderen. Maar uiteindelijk is het zo gegroeid dat er

leven en te zorgen dat je de ander zo weinig mogelijk tegenkomt. Maar als je samen kookt, eet en rond een thema werkt, moet je toch wel een stukje verdraagzaam leren zijn, en dat vind ik mooi.»

Veto: Jullie zeiden daarna dat jullie elkaar reeds kenden vanuit de volkskeuken. Welk concept zit daar precies achter?

Roland: «Vijf jaar geleden is men begonnen zoeken naar mensen die wilden koken voor een grote groep. Iedere woensdag wordt er, dankzij dit project, in het kafee van Ginkgo Biloba (Vlamingenstraat 116) aan een zestigtal mensen een vegetarische maaltijd geserveerd, waarbij geprobeerd wordt zoveel mogelijk biologische producten te gebruiken.»

Mieke: «Vorig jaar heb ik daaraan meege- werkt, samen met Sabien, maar met twee is dat praktisch niet te doen. Als het wat meezit, wast iedereen zijn eigen bord wel af, maar de potten, het overige gebruikte keukenmateriaal, de keuken zelf en het kafee, ja, dat was allemaal voor ons tweetjes. In

Duende

HET BOEK 'DUENDE' VERTELT OVER DE BEHEKING DOOR FLAMENCO IN HET MILIEU VAN DE SPAANSE ZIGUENERS. DE SCHRIJVER ERVAN, IVO HERMANS, OPENT ELKE ZATERDAG VANAF 20 UUR HET LOKAAL: 'DE KOEBIER VAN NAVARRA'. AAN DE TOEG TAPAS EN WIJNEN UIT HET ZUIDEN, SOMS CONCERTEN. INFO HIEROVER OP DE ZATERDAGEN IN DE KOEBIER OP DE TERVUURSEVEST 130, ZO'N 100M VOORBIJ DE SPORTKOOTTUNNEL RICHTING CAPUCIJENVOER. 016/238416.

bestellijsten verspreid waaruit een keuze kan gemaakt worden. Er volgt een gezamenlijke bestelling bij de groothandelaar, die een week later alles binnenbrengt op Ginkgo Biloba, waar enkele vrijwilligers de voedselpakketjes samenstellen. De betaling gebeurt bij het afhalen. Het VOKO bestaat al enkele jaren, maar liep de laatste tijd wat minder vlot door gebrek aan vrijwilligers. Wij proberen het initiatief weer op te nemen door dit jaar een viertal bestellingen te realiseren: een eerste gebeurde reeds begin oktober, de volgende komt eraan rond half december, daarna nog eentje begin maart en een laatste begin juli.»

Geitenboer

Veto: Welke activiteiten hebben jullie gepland voor het komende jaar?

Eef: «Elke woensdag is er alleszins de Volkskeuken. Vanaf drie november beginnen we ook met een kookkursus. Het draait hier wel allemaal om vegetarische gerechten, wat wel wat moeilijker is, maar op die manier willen we ons toch onderscheiden van de andere kookkursussen hier in het Leuvense. Er worden ook uitstappen georganiseerd naar onder andere de biologische boerderij in Veltem-Beisem, de geitenboer van Alken, een bio-markt in Nederland en de Vereniging voor Ekologische Leef- en Teeltwijze. Daarnaast zullen er ook mensen komen praten over genetische manipulatie van voedingsgewassen, het hoe en waarom van vegetarisme, eerlijke voeding en nog veel meer.»

Mieke: «En last but not least: ons studentenkookboek. Hierbij willen we zo dicht mogelijk aansluiten bij de voedingsgewoonten van de doorsnee student; er komen zowel vegetarische als vleesgerechten aan bod. En de studenten die vrezende ingrediënten voor de biologische recepten niet op de kop te kunnen tikken, moeten dan maar eens beroep doen op het voedselkollektief.»

**Bert Balcaen
Deborah Bické**

Inschrijven voor de kookkursus kan bij Roland Kums en Marjon, H. Consciencestraat 22, tel. 016/295578. Men moet voor elke les afzonderlijk inschrijven, en het aantal deelnemers is beperkt tot acht man per les (dus wees er als de kippen bij). Een les kost 200 frank en achteraf worden de eigen creaties, op eigen risico weliswaar, opgegeten. Een greep uit de menu's: kruidentaart, spinazieartaar en een slaatje; gevulde paddestoele, kitcheri (rijst met ui, linzen en tomaten), gevuld flensje en een slaatje; notenragoût, havermoutlapje en rijst.

En mijn lenzen, die zitten in de rijst.

(foto Ivan Put)

naartoe te trekken, des te meer omdat het aanbod voor ontspanning in het Leuvense zo ontzettend groot is. De teleurstelling is dan ook des te groter als je eerst een heleboel werk in de voorbereidingen van een activiteit steekt en als daar uiteindelijk alleen maar mensen van je eigen themahuis aan deelnemen, of mensen van een ander themahuis, kwestie van een beetje familiäre steun. Dus dat is wel wat tegen- gevallen. Maar we hebben er ontzettend veel uit geleerd en die opgedane kennis nemen we zeker mee naar dit jaar. Deze keer gaan we proberen om meer concrete dingen op poten te zetten, die organisatorisch veel haalbaarder zijn en waar een breder publiek voor te vinden is. We hebben vorig jaar ondervonden dat een doorsnee Leuvense student niet meteen geïnteresseerd is in een gesprek met bijvoorbeeld de schepen van huisvesting. Wijzelf vonden dat reuze interessant, maar het trok duidelijk geen publiek.»

Veto: Is dat ook de reden waarom jullie van thema veranderd zijn, of is het de bedoeling om gewoon elk jaar rond een ander thema te werken?

Annemie: «Dat is niet de bedoeling. Ik denk dat we inderdaad veranderd zijn om gewoon konkreter te kunnen werken. Het was ook zo dat een deel van ons al bezig was met activiteiten rond voeding, zoals bijvoorbeeld de volkskeuken. En zo was het

bijna elke avond samen gegeten werd. Daar zat geen druk achter, iedereen schreef z'n naam op de lijst als hij of zij 's avonds wou meeëten, en dan werden de kosten verdeeld.»

Marjolijn: «Eerlijk gezegd had ik me dat gemeenschapsleven toch heel anders voorgesteld. Ik dacht 'je zit daar met mensen samen die elkaar veel beter zullen leren kennen', maar dat gebeurt niet zo. Je leert elkaar kennen tot op een zekere hoogte, in heel dagelijkse dingen. Maar, wat mij althans betreft, de mensen die ik echt goed ken, zijn niet die waarmee ik nu samen op kot zit. 't Is ook zo dat je bij zo'n themahuis eigenlijk de hele dag op elkaar zit te kijken. Dus je moet wel een beetje zeker zijn, wil je dieper gaan. Maar je hebt wel altijd de zekerheid dat je op elkaar kan rekenen als het moet, en dat is toch wel anders dan op een gewoon doorsnee kot.»

Mieke: «En het is ook niet verstandig. Want als je het gevoel krijgt dat je gedwongen wordt alles in groep te doen, zou ik het daarvan eerlijk gezegd op mijn heupen krijgen. Ik denk dat het heel belangrijk is dat je elkaar vrijheid gunt.»

Marjolijn: «Tot slot wil ik er ook nog aan toevoegen dat ik vorig jaar toch een beetje verdraagzamer heb leren zijn. Het valt wel eens voor dat je met wat moeilijker mensen op kot zit. In een gewoon kot is het gemakkelijk om dan gewoon naast elkaar te

dat opzicht is het dus wel veel beter als we er met een hele groep achter staan. We hebben wel bewust voor zo'n aanpak gekozen. We hebben vorig jaar gemerkt dat het moeilijk is om met iets van nul te beginnen. Je kan beter ergens iets opnieuw oppikken en daar nieuw leven in blazen. De Volkskeuken is daar een voorbeeld van, maar zo heb je bijvoorbeeld ook projecten als het voedselkollektief.»

Veto: En dat is?

Roland: «Het voedselkollektief (VOKO) is een project dat het gebruik van biologische, verantwoorde voeding wil promoten, aangezien de drempel van de natuurvoedingswinkel blijkbaar toch nog te hoog ligt voor de meesten onder ons. Deze drempelvrees is voornamelijk het gevolg van de te hoge prijskaartjes van de gezonde en biologische voeding. Het VOKO is daarom begonnen met de aankoop en verdeling van de producten in grote hoeveelheden. Er worden

Themahuizen

Het project 'themahuizen' gaat nu zijn tweede jaar in. Veto zet er elke week eentje in de schijnwerpers en laat de bewoners ervan hun motivatie, hun leven in gemeenschap en hun thema toelichten. Voor alle duidelijkheid zetten we de vijf themahuizen van dit jaar op een rijtje: armoede, omkadering, oikonde, voeding en cultuur. Het themahuis Krunch, dat rond cultuur werkt, mocht vorige week de spits afbijten en deze week is het themahuis voeding aan de beurt.

(bb)

Het onderwijs van de toekomst

In het buitenland is het al een hype, in Leuven neemt het aantal initiatieven erond gaandeweg toe: Probleemgestuurd Onderwijs (PGO), een onderwijsvorm waarbij de student actiever betrokken is in het leerproces. Veto vroeg aan professor Filip Dochy van de faculteit Psychologische en Pedagogische Wetenschappen, een van de voortrekkers van PGO in Leuven, wat PGO precies inhoudt.

Dochy: «PGO betekent dat je met een tiental personen werkt rond concrete problemen van een bepaald beroep of een bepaalde wetenschap. De kennis wordt gekonstrueerd door de studenten zelf, en niet overgedragen van een docent op een student, zoals nu vaak nog wel het geval is.»

Veto: Is PGO dan een soort van begeleide zelfstudie?

Dochy: «Uiteraard, een grote component van PGO is begeleide zelfstudie: studenten analyseren een probleem en zoeken zelfstandig naar oplossingen. De prof zit erbij als begeleider en expert. In opeenvolgende sessies worden de vermeende oplossingen geëvalueerd en steeds verder uitgewerkt. Ik noem het ook wel *konstruktiegericht onderwijs*, omdat de studenten zelf de kenniskonstruktie doen.»

Fanatiek

Veto: Komt PGO overgewaaid uit het buitenland?

Dochy: «Inderdaad. Ik werk halftijds in Leuven en halftijds in Maastricht. Trouwens, Maastricht werkt alleen maar met PGO. Daar bestaat geen ander onderwijs meer. In Australië, de States, Canada, Zweden en Nederland is het een heel sterke opmars aan het maken. Dat konstruktiegericht onderwijs bestaat overigens in heel veel vormen. Elke faculteit die ik ken en die het toepast, in welk land dan ook, gebruikt een variëteit van PGO. Er zijn er die absoluut geen colleges meer kennen; er zijn er die *lijnonderwijs* kennen naast het onderwijsgroepenonderwijs. Daarbij werken de studenten enerzijds in onderwijsgroepen, en anderzijds hebben ze toch ook colleges binnen een lijn. Op andere faculteiten worden colleges dan weer alleen door gastdocenten of bedrijfsmensen gegeven; en er zijn er ook waar men zowel met practica en vaardigheidsonderwijs als met onderwijsgroepen werkt. Het is dus altijd een combinatie van vormen, maar het is wel zo dat de traditionele colleges in die systemen het kleinste aandeel hebben. Een kollega van de University of Sidney wist mij de laatste keer te vertellen dat zij in een aantal onderdelen van hun opleiding nog meer de praktijk binnenhalen en nog meer met mensen uit bedrijven gaan samenwerken.»

Veto: Waarom werken die bedrijven dan mee?

Dochy: «Sommige bedrijven hebben heel specifieke problemen. Wanneer zij hun problemen in een opleiding laten bestuderen, zien zij onmiddellijk welke de interessante studenten zijn. Op die manier hopen ze nadien de beste afstuderende studenten te kunnen krijgen.»

Veto: Kunt u eens een concreet voorbeeld geven van een in de les behandeld probleem dat met PGO wordt opgelost?

Dochy: «Mijn studenten moeten bijvoorbeeld een advies geven aan de directie van een instelling voor hoger onderwijs waar de studenten vinden dat ze te weinig betrokken worden bij de lessen en te veel alleen maar van buiten moeten leren. Een economische faculteit kan bijvoorbeeld naar een bedrijfseconomisch stappen met de vraag wat zijn meest voorkomende financieringsproblemen is. Strikt genomen gaat PGO altijd uit van een realistisch probleem: seminars waar enkele studenten rond een roman discussiëren vallen daar dus niet onder. Let

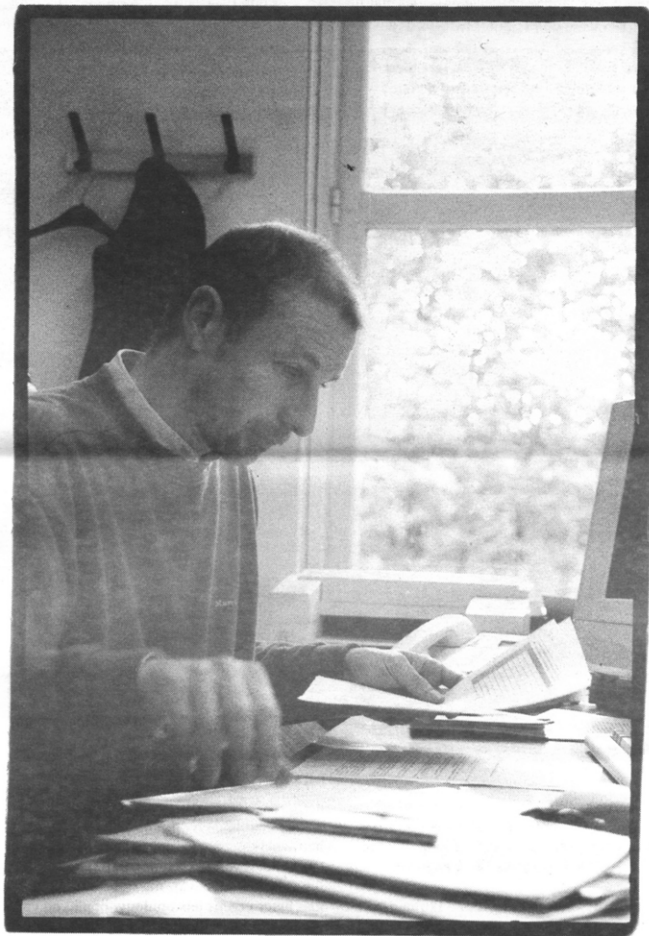
wel dat ik geen fanatieke voorstander ben van PGO op zich. Er bestaan zeker onderwijsvormen die er mee kunnen concurreren. Bovendien is het nuttig om meerdere vormen te gebruiken.»

Peer

Veto: Sluit PGO aan bij de resultaten van de recente onderwijsresearch?

Dochy: «Zeker en vast. De research van de laatste twintig jaar heeft aangetoond dat wanneer studenten actief bij het opzoeken van de informatie betrokken zijn, de kennis langer blijft hangen. Zo blijkt dat in de faculteit Economie makro-economische feitenkennis, die gewoon in het hoofd gepompt is, onmiddellijk zeer goed rendeert, maar ook zeer snel afneemt. Bij PGO daar-

eerste een groepscore voor het afgeleverde rapport. Ten tweede is er *peer assessment*: de studenten evalueren hun medestudenten op basis van hun inbreng in de groep. De scores die de studenten aan mekaar geven, verrekken ik tot een *peer assessment* faktor, die een correctie aanbrengt op de groepscore. Als de afwijking tussen mijn beoordeling en hun beoordeling heel groot is, dan gebruik ik hun oordeel gewoon niet. En dat weten ze, en eigenlijk is het voldoende dat ze dat weten om ervoor te zorgen dat ze die evaluatie op een ernstige manier gaan invullen. Ten derde is er een openboekexamen, waarbij de studenten individueel een kasus moeten oplossen. Niet elke prof past die *peer assessment* correctie toe, er zijn er ook die gewoon absenties nemen.»

Ja ... ja ... jaja ... ja ... ja ... ja ... ja, dat is juist. Enfin ja, alles hangt af van prioriteiten hé.

(foto Joost Helsen)

entegen zie je niet onmiddellijk een gigantische kennistoename, maar hou je uitein-

“Misschien zullen de studenten wat minder vrije tijd hebben om uit te gaan, maar anderzijds zal het werken in kleine groepen hun sociaal leven ook versterken.”

delijk wel veel meer over.»

Veto: Vereist PGO dan ook geen aanpassing van de examenvorm?

Dochy: «Natuurlijk. Maar elke faculteit gebruikt andere konstrukties. Bij mij zijn er bijvoorbeeld drie grote componenten: ten

Veto: Kunnen de studenten zelf die onderwijsgroepjes samenstellen?

Dochy: «Nee. Voor het grootste deel gebeurt dat willekeurig. Het enige criterium is een verdeling van mannen en vrouwen, aangezien zij andere capaciteiten hebben en het goed werkt wanneer die allebei in een groep aanwezig zijn.»

Veto: Als iemand in eerste zit niet slaagt, hoe beoordeelt u hem dan voor de tweede zit opnieuw?

Dochy: «In de tweede zitting krijgen mijn studenten een opdracht die ze twee weken voor het examen moeten inleveren, analog met de opdracht door het jaar. Daarna krijgen ze nog eens eindexamen met een aantal problemen erin. Als prof maak ik uiteraard eerst een goed antwoordmodel, zodat ik nadien kan nagaan welke elementen uit dat antwoordmodel die student naar voor kan brengen.»

Veto: Zijn er geen studenten die in groep het woord niet durven nemen?

Dochy: «Ik heb het nog niet meegemaakt. Het zou erg zijn als dat zou voorkomen in de licenties. In de kandidatuuren valt er nog iets te zeggen om enkel een verplichte aanwezigheid in die groep te eisen. Maar langs de andere kant wil ik academici afleveren die over de in die onderwijsgroepen ingeefende vaardigheden beschikken, zoals problemen analyseren, resultaten synthetiseren, discussiëren, een voorstel beargumenteren, en vergadering notuleren, en vergadering voorzitten. Welnu, noem eens een academische opleiding waarvoor die vaardigheden niet belangrijk zijn. Ook in de meest theoretische studies zullen achteraf al die vaardigheden belangrijk zijn.»

Veto: Denkt u eraan in de toekomst op het examen een kasus te geven die vanuit het standpunt van meerdere vakken moet benaderd worden?

Dochy: «Vakkenintegratie is zeker nuttig. Aan sommige buitenlandse universiteiten bestaan er geen vakken meer. Er bestaan alleen nog blokken, thema's en problemen. Vakdocenten en gespecialiseerde profen zijn er wel nog, om ervoor te waken dat voldoende aandacht naar elk van hun vakgebieden gaat.»

Veto: Wie staat er bij PGO doorgaans in voor de begeleiding van de onderwijsgroepen?

Dochy: «Elke onderwijsgroep heeft een blokköördinator, een prof of een vast aangestelde assistent. Voorts is er in elke groep een tutor, een prof, een assistent, een laatstejaarsstudent of een eksterne tutor, ingehuurd van een andere instelling of van een bedrijf. Wat het door mij begeleide PGO betreft, op dit moment ben ik zelf tutor voor alle groepen. Het project wordt namelijk op dit ogenblik niet extra gefinancierd.»

Veto: Er is geen enkele meerkost mee verbonden?

Dochy: «Je krijgt alleen maar een tijdelijke meerkost. Onder andere voor het installeren van computers met toegang tot het internet en alle mogelijke bibliotheeksystemen. Ook zijn er meer kleine ruimtes nodig. Ik zit binnenkort deeltijds in de rechtsfaculteit in Maastricht, waar aan duizend eerstejaarsstudenten PGO wordt gegeven. Bovendien moeten de begeleiders niet noodzakelijk allemaal profen zijn van het hoogste niveau. De tijdsverhouding die profen aan onderwijs en onderzoek besteden, zal echter zeker veranderen. Gelukkig wint onderwijs meer en meer aan belang. Voor PGO is dat natuurlijk belangrijk.»

Knack

Veto: Als je nu les geeft aan vijftig groepen van twintig studenten, dan heb je toch vijftig keer zoveel onderwijsuren nodig?

Dochy: «Juist, maar als je ziet waar het het eerst en het makkelijkst kan zonder veel investeringen, dan zijn dat de licenties. Mochten we daarmee beginnen, dan zou dat al een heel grote stap vooruit zijn.»

Veto: Heeft die nieuwe onderwijsvorm de studiedruk voor de studenten opgedreven?

Dochy: «Dat denk ik wel. De druk is wellicht hoger dan bij mijn voorganger, maar daarom nog niet hoger dan wat hij zou mogen zijn. Er wordt niet gebroed en men kan dus niet pas na Pasen in gang schieten. Ook tijdens de week zijn de studenten met de vakinhoud bezig, niet altijd op een geforceerde manier, hoor, want mijn studenten zitten op kafee te kletsen over die problemen. Misschien zullen de studenten wat minder tijd hebben om uit te gaan, maar anderzijds zal het werken in kleine groepen hun sociaal leven ook versterken, aangezien ze zo heel snel veel mensen leert kennen. De tijdsinvestering qua studie zal waarschijnlijk eerder verschuiven dan vergroten, omdat studenten niet meer tot 's avonds laat dingen uit hun hoofd zullen pompen.»

Veto: Wordt er bij PGO veel gebruik gemaakt van nieuwe technologieën?

Dochy: «De technologische ondersteuning van dit onderwijs is een zeer belangrijk

volvoeg op p. 9

Studenten kunnen simulatiebedrijven leiden

Wie neemt de handschoenen op?

Challenge zou natuurlijk geen Challenge heten als er niet een of andere uitdaging zou inzitten. Deze Leuvense studentenbeweging wil op allerlei manieren studenten klaarstomen voor het 'echte' bedrijfsleven. Vanaf november kunnen laatstejaarsstudenten die het wel zien zitten om voor vijf weken een bedrijf te managen en eventueel een contract willen veroveren bij een van de rekruteringspartners meedoen aan het computersimulatiespel Business Strategy Challenge. Vorig jaar namen sommige proffen dit spel op in hun cursus. Meedoen kan zelfs een vrijstelling opleveren.

Voor de tweede editie rekenen de organisatoren op een goeie zevenhonderd deelnemers, waar er vorig jaar een vijfthonderd waren. De promotie werd dit jaar dan ook stevig onder handen genomen. Naar eigen zeggen streeft Challenge kwaliteit na. Dit valt te lezen in een uitgebreide vierkleuren brochure die haar weg vond naar verschillende universiteiten en hogescholen. Wie aan het spel en het daarbijhorende finaleweekend meedoet, betaalt niets. De kosten ervan worden gedragen door de rekruteringsbedrijven en de sponsor.

Bedoeling is om met een groepje van vier studenten een internationaal bedrijf te

vervolg van p. 8

punt. Ik wil in de toekomst een aantal heel eenvoudig te programmeren hulpmiddelen ontwikkelen om snel een e-mailgroep of een website te kunnen aanmaken. Op die manier kan de drempel voor sommige van mijn collega's verlaagd worden. Ook de hele peer assessment sessie wil ik gaan automatiseren.»

Diploma

Veto: Het gebruik van PGO maakt het onderwijs praktischer. Verschuift hierdoor de grens tussen de traditioneel theoretische unief en de praktijkgerichte hogescholen?

Dochy: «Nee, dat denk ik niet, en wel omdat de wetenschappelijke basis heel sterk blijft. Alles wat gezocht wordt, moet wetenschappelijk gefundeerd zijn. De studenten kunnen er zich nooit vanaf maken door een artikelje uit de Knack aan te dragen. Dat neemt niet weg dat de opleiding inderdaad praktischer en vooral realistischer wordt. In het buitenland zie je wel

lopen. Dit kan met vrienden of met andere enkelingen die nog geen team gevonden hebben. Zestien teams vormen een reeks waarbinnen ze elkaar bekonnuren. Elke reeks stelt dus een markt op zich voor. Dit jaar koos de organisatie voor de schoenenmarkt. Er wordt gewerkt rond een bedrijf dat al ongeveer tien jaar bestaat. Voor dat bedrijf moet elk team een zestal strategische beslissingen nemen. Het computerprogramma verwerkt alle gegevens en kiest uit elke reeks het beste team op basis van de inkomsten, de winst- of verliespositie, de aandelenkoers, enzovoort. De winnaars kunnen dan deelnemen aan het finaleweekend. Tijdens dat weekend spelen de teams verder en maken de deelnemers kennis met een van de bedrijven. Maar de verliezers krijgen ook nog een kans om verder te spelen dankzij een wildcard, zoals dat in vaktermen heet: door een soort van verant-

woordingsrapport te schrijven krijgen ze de kans de bedrijven alsnog van hun strategie te overtuigen.

Enig

Hoewel Challenge vooral studenten wil bereiken uit eerder economische richtingen, is economische voorkennis geen vereiste om mee te spelen. Het gaat er vooral om dat een team door creativiteit en een goede samenwerking tot goede beslissingen komt. Natuurlijk is enig inzicht op de markt wel mooi meegenomen. Maar voor hen die dat niet echt hebben, is er een inleidende sessie 'Strategische beslissingen nemen' door professor Sleuwaegen, initiatiefnemer van het project. Omdat het spel een computersimulatie is en er gewerkt wordt met e-mail, zijn er ook twee softwaretrainingen voorzien.

Elk team duidt een verantwoordelijke

aan die via Internet de beslissingen verstuurt naar Challenge. Daar worden de verschillende teams beoordeeld en worden de resultaten eveneens via Internet teruggestuurd. Ook de resultaten van concurrerende teams kunnen dan bestudeerd worden in het zogenaamde 'Footwear Industry Report'. Daarnaast zijn er ook verschillende gegevens die tijdens het spel bijgewerkt worden, zoals de koers en de importarieven. Er wordt zoveel mogelijk gewerkt met bestaande gegevens. Daardoor lijkt het spel echter. En dat is ook de bedoeling, want zoals vorig jaar enkele studenten hun weekend afsloten met een contract, houden de bedrijven studenten met topmanagersbloed goed in het oog. Wie dus droomt van een carrière in een van de vijf topbedrijven Agfa Gevaert, Babco Bank, Daikin Europe, Hewlett-Packard en PriceWaterhouseCoopers, kan zijn managerstaten alvast eens uittesten. Inschrijven kan nog tot woensdag achtfentwintig oktober.

Karlien Fluit

Je kan je inschrijvingsformulier met cv opsturen naar Challenge, Dekenstraat 2, 3000 Leuven, faxen naar 016/22 49 70 of rechtstreeks invullen op de website op www.challenge.be.

Ja maar, zeggen ze: wij zitten op kafee te kletsen over die problemen hé.

(foto archief)

een trend om aparte onderzoekscholen en -opleidingen op te richten. In België is er ook al discussie over geweest of men de

studenten eventueel al niet tijdens de laatste jaren keuzes zou laten maken tussen meer of minder onderzoekgerichte alstudeeropleidingen, of eventueel een topstudie voor onderzoeker oprichten. In Nederland hebben ze nu het systeem van de assistenten in opleiding, de AO's, die na hun studie nog vier jaar onderwijs krijgen dat volledig gericht is op wetenschappelijk onderzoek, daarnaast ook zelf onderzoek verrichten en dan na die vier of vijf jaar een doktoraatsdiploma krijgen. Ook in de States en in andere landen zie je die ontwikkelingen, of zijn ze al gerealiseerd. In Finland hebben bijvoorbeeld alle onderzoeksinstituten kunnen meedingen naar de titel van Center of Excellence. Een aantal instellingen zullen die titel krijgen en dat is eigenlijk de eerste stap naar onderzoekscholen, want die Centers of Excellence zullen een monopolie krijgen om onderzoekers op te leiden.»

Konstruktie

Veto: In de Vlerick-school en bij bepaalde MBA-opleidingen wordt tijdens een deel van het jaar zoveel mogelijk in kleine groepen rond concrete problemen gewerkt en is tevens de inbreng van het bedrijfsleven zeer groot. Het systeem van PGO komt wellicht redelijk overeen met wat in die richtingen wordt aangeboden?

Dochy: «Waarschijnlijk wel. Overigens, de naam en faam van de Vlerick-school is niet zomaar onder tafel te schuiven. Dat heeft ook zijn oorzaken. Je ziet trouwens dat veel

instellingen die PGO gebruiken heel snel naambekendheid krijgen. En dus ook studenten aantrekken, want de studiekeuze is toch in hoofdzaak gebaseerd op de faam van een instelling. En de snelste manier om uw faam te versterken bestaat erin konstruktiegericht onderwijs te gebruiken. Onderzoekresultaten zijn zeer belangrijk, maar ze komen minder snel tot het grote publiek dan dit soort realisaties. Men probeert aan de KU Leuven trouwens met die vanuit het rektorat gestuurde en gefinancierde onderwijsgerichte projecten de begeleide zelfstudie en aanverwante enigzins op gang te trekken. Niettemin zou de universiteitsverheerding daar toch een beetje meer druk moeten achter zetten, want de effecten kunnen groot zijn en je mag niet wachten tot alle andere universiteiten ermee komen aandranden. Kijken we maar naar Nederland. De voorbije twee jaren zijn de studentenaantallen aan alle universiteiten gemiddeld tien procent gedaald. Alleen Maastricht, dat enkel met PGO werkt, is elk jaar tien procent gestegen. Op twee jaar is het verschil in aantal studenten hierdoor zeer groot geworden. De werkgevers zijn echt op zoek naar studenten die vandaar komen en de studenten kiezen expliciet voor konstruktiegericht onderwijs. Ik kan mij niet inbeelden dat PGO in België niet zo een effect zou hebben.»

Herman Pauwels
Krisstof Messiaen

Nieuwe onderwijsvormen (2)

Vroeger was het nog mogelijk specialist te zijn in verschillende vakdomen, nu is het zelfs niet meer mogelijk een frakkie te kennen van wat er aan kennis voorhanden is in een enkel studiegebied. Een en ander heeft te maken met de redelijk explosieve toename van onze kennis.

Het is niet langer zo belangrijk kennis te verwerven als wel de adequate methodes onder de knie te krijgen om nieuwe kennis te verwerken. Men heeft het in het onderwijskundig jargon over *procesgericht* werken. De druk van de bedrijfswereld op het onderwijs neemt steeds sterker toe, de eisen waaraan een academicus moet beantwoorden, worden steeds stringenter. Zo vereist de arbeidsmarkt van jonge werknemers meer en meer dat ze probleem oplossend kunnen denken.

Dit alles heeft onvermijdelijk gevolgen voor ons onderwijssysteem dat sinds jaar en dag afgestemd is op van buiten blokken. Ex cathedra-onderwijs wordt geleidelijk aan vervangen door intensievere vormen van onderwijs waarbij gewerkt wordt met kleinere groepjes. Er wordt dus een actievere inbreng van de student verwacht, maar ook de docent moet zich aanpassen. Hij moet voortaan de studenten begeleiden bij het leerproces.

In het tweede deel in de reeks 'nieuwe onderwijsvormen', legde Veto zijn oor te luisteren bij professor Dochy, die als pedagoog uitstekend geplaatst is om zijn oordeel over nieuwe onderwijsvormen te geven. Bovendien experimenteert hij zelf met het Probleem Gestuurd Onderwijs (PGO). Volgende week reist Veto in ditzelfde kader af naar Maastricht, waar praktisch de hele onderwijsstructuur van de universiteit geschoeid is op de PGO-leest.

Twee weken geleden nam Veto al een eerste nieuwe onderwijsvorm onder de loep, het Pentalla-project in de faculteit Geneeskunde. Hierbij konden studenten middels grote videoschermen in elk van de vijf Vlaamse provincies dezelfde les volgen. Dit project speelt in op de internationalisering en technologisering van het onderwijs, twee andere tendensen die naast de steeds invloedrijker wordende kennismaatschappij, het onderwijs beïnvloeden.

(ab/bd)

Onze Cosa Nostra

In België beweegt er pas iets wanneer het echt uit de hand begint te lopen", zo wordt wel eens beweerd, en dat meestal in verwijzing naar de geschiedenis van het onderzoek omtrent de Bende van Nijvel en Dutroux. Stef Janssens beweert in zijn pas uitgekomen boek dat de onderzoeken openlijk werden geobstrueerd en de onderzoekskommissies schaamteloos voorgelogen. Wie het huidige kluwen van parlementaire onderzoekskommissies een beetje wil doorgronden, moet vertrouwd zijn met een heleboel namen. Bekende en minder bekende namen, namen die opduiken in verschillende dossiers, namen van personen die zeker niet zuiver op de graat zijn, maar waartegen men niet altijd sluitende bewijzen heeft gevonden. Het boek 'De namen uit de doofpot' tracht een aantal van deze figuren te situeren.

Janssens legt de roots van deze rotzooi in de jaren zeventig en tachtig. Toen vergaarde een welbepaald Brussels milieu uitzonderlijk veel macht door sjantage, bescherming en fraude. Deze klik heeft aan invloed ingeboet, maar de mentaliteit en de maffia-praktijken zijn gebleven en hebben zich in de jaren negentig als een olievlek verspreid onder de nieuwe Belgische machthebbers.

Het verhaal begint meer dan twintig jaar terug. In 1976 sluit het Belgische consortium Eurosystem een miljardencontract af met de Nationale Wacht van Saoedi-Arabië voor het bouwen van een gigantisch hospitalencomplex in Riad. Deze Nationale Wacht van dertig duizend soldaten was opgericht om de olieleidingen te beschermen. Spoedig was er nood aan moderne wapens en de Belgische wapenlobby zag zijn kans schoon. Eurosystem werd gecontroleerd door de Generale Maatschappij en deze schoof haar dochtervennootschap en wapenfabriek PRB naar voor. Wapenhandel was destijds op wereldvlak één van de meest lukratieve aangelegenheden. In België was dit hoofdzakelijk de speeltuin van het milieu rond ex-premier Paul Vanden Boeynants. Prominenten uit dat milieu spraken hun connecties aan om het wapencontract binnen te rijden. Prins Albert, toen nog erevoorzitter van de Raad voor Buitenlandse Handel, was één van die connecties. Hij vertrok zonder regeringsteun op missie naar Saoedi-Arabië. Om de Arabische prinsen gunstig te stemmen, werd hij vergezeld van een delegatie callgirls uit het netwerk van de luxe hoeren Lydia Montaricourt en Fortunato Israel. Deze laatste was niet alleen goed bekend in Arabische milieus, ze was ook de vriendin van wapenhandelaar Roger Boas en stond als pr-relatie op de loonlijst van diverse wapenfirma's. Met de steun van Fortunato en de prins werd het contract probleemloos binnengehaald.

Partoezes

Via de prostitutie over de wapenhandel en het Eurosystemschandaal stuit men op het netwerk van de *Roze Balletten*. Deze beruchte seks- en kokaïne-fulven waren gelegenheden waar vooraanstaande politici, magistraten, rijkswachtofficiëren, industriëlen, bankiers en mensen uit de adel elkaar troffen voor geraffineerd amusement en voor zaken. Het was op dergelijke partoezes dat de Belgische prominenten de onderlinge vriendschapsbanden wat aanhaalden, geheime deals sloten en kletsten over fraude en sjantage, prostitutie en wapenhandel. Hier stuiten we op namen als de reeds vernoemde Fortunato en Montaricourt, Van-ien Boeynants, de toenmalige prins Albert, Roger Boas (hoofdkommissaris van het Brussels parket) Frans Reynders, de Brusselse

bouwgigant Bleton en baron de Bonvoisin die als "de zwarte baron" ondermeer het extreem-rechtse Front de la Jeunesse — met als een van de kopstukken Demol — financierde. Naast de prominenten en de luxe hoeren waren volgens sommige bronnen ook wel eens minderjarigen aanwezig. Seremoniemeester was meer dan eens de nu welbekende Michel Nihoul.

Naast de genoemde *beau monde* schetst Janssens ook het luik van de straatcriminaliteit, de gangsterbendes en de overvallen. De bekendste namen die hier vallen zijn de bende-Haemers en de bende-De Staercke, maar vooral de Bende van Nijvel. Medio jaren tachtig vielen bij de overvallen op de Colruyt van Nijvel en de Delhaize van Aalst ettelijke slachtoffers. Maar er zijn meer insidenten. Zo is er de moord op André Cools die het hele systeem van frauduleuze politieke financiering blootlegde en, enkele jaren eerder, de moord op wapenhandelaar Mendez, de topman van de FN-fabrieken in Herstal. Deze moord werd, volgens Janssens, gepleegd door de ex-BOB-ers Bouhouche en Beijer. De wapens die bij deze moord gebruikt werden, waren dezelfde die enige tijd voordien gestolen waren bij de speciale rijkswachtheid Diane.

Legio

Overigens hadden Bouhouche en Beijer nog zelf aan het onderzoek naar de Diane-overval deelgenomen. Bij het onderzoek naar de Bende stoot men op allerlei namen die ook in het onderzoek naar de Roze Balletten opduiken. En precies daardoor loopt het bende-onderzoek stevig vast. Wanneer rechercheurs op namen uit dat milieu stoten, zet zich een minutieus doofpotmechanisme in werking. Desavoeëring van de onderzoekers, manipulaties en openlijke obstructies zijn legio.

De verbanden tussen de Bende van Nijvel en de Roze Balletten zijn niet bepaald zonneklaar. Toch zijn er enkele rechtstreekse links. Zo is er de bizarre wapenfabrikant Robert Darville. Tijdens een huiszoeking vond men bij hem zeldzame wapens die ook gebruikt werden door de Bende van Nijvel. Darville was kind aan huis bij ene Sonja Camps, een high societyfiguur die onder de hoge bescherming stond van Frans Reynders, hoofd van de Gerechtelijke Politie van Brussel. En dan zijn er de fameuze Practical Pistol Shooting Clubs waar niet alleen Darville zich geregeld ophield maar ook Madani Bouhouche en leden van het Front de la Jeunesse (Demol) en andere extreem-rechtse organisaties zoals WNP (Westland New Post). In deze schietclubs werd de moord op Mendez beraamd en wie weet ook de aanslagen van de Bende van Nijvel.

In die toonaard gaat Janssens verder. Hij wil tonen wat er allemaal gebeurt achter de schermen van dit apenlandje. Dat

bepaalde mensen van hun macht misbruik maakten, is vrij normaal. De lezer wordt evenwel opgezadeld met het schrijnende gevoel dat er zo laks of helemaal niet wordt tegen opgetreden. De oorzaak hiervan ligt in wat men de *Belgische ziekte* is gaan noemen. Ten eerste is er het fenomeen van *ons kent ons*: personen die mekaar steunen door al eens een oogje dicht te knijpen omdat ze weten dat ze zelf geholpen worden als zij zelf eens een scheve schaats rijden. Dat er af en toe toch al iets aan de oppervlakte komt, is een konsekwentie van het feit dat ook niet iedereen iedereen kent. Met andere woorden, concurrerende klikjes gaan elkaar sjanteren of de duivel aandoen door hints te geven aan de pers of het gerecht. Op de perskonferentie bij het verschijnen van 'De namen uit de doofpot' antwoordde auteur Stef Janssens op de vraag naar de grote komplottheorie dan ook: "Ik denk niet dat men kan spreken van één groot komplot. Het gaat veeleer om kleine komplotjes die met of tegen elkaar werken. Velen komen er toevallig ingerold. Soms kennen ze elkaar amper, maar ze hebben één ding

gemeenschappelijk: ze moeten zwijgen. Het is ook tipisch Belgisch. Dat het hier meer voorkomt dan in andere landen, heeft te maken met de politieke benoemingen, die op alle echelons voor klikjesvorming zorgen. Het is zo dat de grondslagen gelegd worden voor maffiapraktijken."

Janssens wijst ook op het totale gebrek aan een holistisch onderzoek, een onderzoek dat de affaires vanuit verschillende gezichtspunten bekijkt en de onderlinge verbindingen blootlegt. Vóór 1985 kwamen vele onderzoeksproblemen nog voort uit onkunde, na 1985 uit de taktiek van *divide et impera*: men rekent erop dat geen enkele onderzoeker bij machte is om het volledige plaatje te zien. En het gerecht moet schoorvoetend toegeven dat dit nog klopt ook. De stap van sterke aanwijzingen naar bewijslast wordt zelden gezet. Ook dit boek doet dit niet. Wat het wel doet is trachten dat totaalperspektief te bieden en verbanden te leggen.

Peter Mangelschots
'De namen uit de doofpot' van Stef Janssens werd uitgegeven door EPO en kost 698 frank.

Het laatste debat

Hires vzw en Post Faktum vzw zijn twee verenigingen die de geschiedenis tot leven willen brengen en bekend maken bij een groot publiek. Dit keer werken ze samen aan het project 'Het laatste debat'. Het project vertrekt vanuit het fin de siècle. Rond dat thema worden vier lezingen en een debat georganiseerd, wat uiteindelijk resulteert in een boek. Daarnaast komt er ook nog een humoristische toneelvoorstelling over hetzelfde thema.

De structuur van het project is als volgt. Vier weken lang wordt elke dinsdagavond een lezing georganiseerd. De vijfde dinsdag zijn de gasten aanwezig op 'het laatste debat', gemoderd door Eric Defoort. De voordrachtgevers zijn zo gekozen dat het fenomeen van het fin de siècle vanuit verschillende hoeken kan belicht worden. Ze zijn voldoende bekend om een groot publiek te kunnen aanspreken, en beschikken tegelijk over de nodige vakkennis om voor diepgang te zorgen.

De eerste lezing wordt verzorgd door Raoul Bauer. Hij is historicus en zal het 'fin de siècle'-gevoel in een bredere historische context plaatsen. Bauer zal in zijn lezing van drie november ondermeer dieper ingaan op de vorige millenniumwende. In de tweede en derde lezing nemen Hugo Bousset en Jan Hoet respectievelijk het fin de siècle in de letteren en de beeldende kunst onder de loep. Mark Eyskens sluit de lezingreeks af met een blik op de toekomst.

Idee

Het project speelt weliswaar in op de

millenniumkoorts, maar probeert dat toch op een meer gefundeerde manier te doen dan bijvoorbeeld in de media. Themata die zeker aan de orde zullen komen zijn de globalisering van de economie en daardoor ook van de politiek, demografische ontwikkelingen en hun gevolgen en de nationalistische hausse. Vooral dat laatste is interessant. De idee dat we eindelijk van de waanzinnige twintigste eeuw en zijn stigmata af zouden zijn, gaf aanleiding tot optimisme. Naarmate de wende nadert, krijgt dat optimisme steeds meer deuken. Ondermeer door de impact die extreemrechts op dit moment heeft, alsof de gebeurtenissen van de eerste helft van deze eeuw al vergeeld en vergeten zijn.

Hires vzw — hires staat voor historical research — is het geesteskind van vijf licentiaten geschie-

denis die meenden dat geschiedenis meer was archiefkasten ordenen. Hires vzw bestaat sinds 1996, en maakte al meteen naam met hun tentoonstelling 'Hitler Gepost' over propagandistische postzegeluitgaven in nazi-Duitsland. Post Faktum vzw heeft als ondertitel 'Centrum voor Onderzoek en Animatie rond Geschiedenis.

Onder andere via een driemaandelijkse tijdschrift proberen zij hun leden van alle mogelijke historische periodes op de hoogte te houden.

Benny Debruyne

De lezingen gaan elke dinsdagavond om 20.00u door in het Cultureel Centrum, te beginnen vanaf dinsdag drie november. Het debat wordt georganiseerd op twee december, de teatervoorstelling de achttiende. Het boek verschijnt rond half december. Het totaalpakket bedraagt duizend frank. Als je per lezing betaalt, krijg je als student korting.

Proef het verschil

(foto Ivan Putt)

Dolleboekendagen

Van 30 oktober tot 14 november '98

Paniek in de Tienessestraat!

De prijzen van de 100 beste najaarsboeken zijn te grazen genomen met **20 percent** tijdens de Dolleboekendagen van boekhandel Acco. Bovendien krijgen ook vele andere boeken een kortgeschoren kleurtje:

- groen (20 % korting)
- geel (40 % korting)
- oranje (60 % korting)
- rood (90 % korting)

Zowel schone letteren als wetenschappelijke literatuur.

Tienessestraat 134-136 • 3000 Leuven • Tel.: 016/29 11 00

Laat er geen gras over groeien!!!

Een spookhuis voor blinden

Edert *verscheidene jaren creëert het Blindman saksfoonskwartet muziek bij klassiekers uit het genre van de stille film. De voorstelling deze woensdag in Stuc is een stuk voor solosaksfoons bij de film 'La Chute de la Maison Usher' van Jean Epstein uit 1928. Een verfijnd samengaan van een klankexploratie op saks met elektronische manipulatie onderstrept de poëtische horror van Epstein's film.*

streeft naar een authentieke omgang met het instrument. Hij maakt daartoe gretig gebruik van de kanon die Anthony Braxton uittekende voor de altsaks, maar gaat zo

waar nog heel wat verder in het geluids-eksperiment. Voor Sleichim moet kompositie niet meer zijn dan een minimale beheersing van een reeks improvisaties.

Vier jaar geleden werd er in de nationale pers geregeld gepraat over de band tussen Blindman en Stuc — het ensemble had toen bij wijze van spreken een abonnement op het Leuvense kunstencentrum. Na enkele jaren oponthoud is Blindman weer kind aan huis, met vorig jaar een begeleiding van Buster Keaton's hilarische stille film 'Steamboat Bill Junior', en deze week met een programma rond de film 'La Chute de la Maison Usher' van Jean Epstein. Met de medewerking van de surrealistische sineast Luis Bunuel maakte Epstein voor deze film een bewerking van Edgar Allen Poe's gelijknamige verhaal.

Een vreemde bezoeker het kasteel van zijn oude vriend Roderick Usher, wiens jonge vrouw Madeleine op sterven ligt. De man gaat dermate op in het schilderen van een portret van zijn zieke vrouw, dat hij haar gezondheid volledig uit het oog verliest, en de vrouw weldra de geest geeft. Roderick kent van dan af een monotoon en lusteloos bestaan, tot op het ogenblik dat zijn vrouw samen met een blikseminslag verschijnt tijdens een hevige onweer. Hallucinaties doorkruisen de benauwde stilte.

Kanon

Blindman is één van de boeiendste ensembles voor hedendaagse muziek hier te lande, en sedert tien jaar het vehikel van komponist en saksfonist Eric Sleichim. Blindman is niet louter een sakskwartet, maar de naam voor een labo dat een aanhoudend werkproces herbergt. Sleichim is een virtuoos autodidakt musicus die in een uitputtende exploratie van de saksfoons

Improvisatie komt daarom als het ware op zich te staan, radikaal vertrekend vanuit geluidsfragmenten.

Een fragment is een weerbarstige entiteit die wil aansluiten bij een geheel, geartikuleerd wil worden, maar zich niet zonder meer laat vatten. Zo wil Sleichim elk stukje van de altsaks in zijn weerbarstigheid tonen, door een onderzoek van fragmenten: een interferentie van klep- en heldoffe slagen op het riet, het spel van boventonen in een sirkulaire ademhaling, een notenstottering. De muziek is daarom abstrakt, want verstoeken van een duidelijke, melodische beeldvorming.

Inspiratiebronnen zijn wetenschappelijke beelden uit bijvoorbeeld de chaostheorie. Ondanks deze abstraktie is er een uitgesproken fysieke omgang met het instrument. Door deze vermenging volgt voor uitvoerder en toeschouwer een soort van trance. Sleichim schreef dan ook gepast in de lijn van deze merkwaardige spanning de kompositie 'Nón-Euclidian Solos' — de meekunde voor schut gezet. De naam 'Blindman', die ensembles en gedachtegoed vertegenwoordigt, komt overigens van Marcel Duchamp's gelijknamige dadaïstische tijdschrift waarin een blinde het publiek door een tentoonstelling gidst. Sleichim's muziek is direkt en levert een lichamelijke ervaring.

Woensdag kruip Sleichim in de huid van hoofdpersonege Roderick en vertolkt diens reilen en zellen op saks. De spanningsverhouding tussen een lusteloze monotonie en hallucinaties die het personage beheerst, loopt gelijk met het spel van Sleichim. De herhaling van vluchtige stukjes klankmaterie die steeds weer ontsnappen in een aanhoudende klankverglijding, onderstrepen daarmee de verontrustende, lugubere sfeer die de film van Epstein kenmerkt. Voor dit project wordt Sleichim ook bijgestaan door enkele klankingenieurs die via elektronische manipulatie en spatialisatie — een driedimensionele projectie van de muziek in de ruimte — het filmische effect van de muziek vergroten.

Het resultaat is meer dan een virtuoze worsteling met saks en elektronika die als begeleiding bij een film dient. Sleichim toont zich niet enkel een meesterlijk improvisator, maar gaat ook op een doordachte manier om met het filmmateriaal. Zelfs in de hallucinaties tracht hij in dialoog te treden met het beeld, veeleer dan het een louter sfeervol aura te verlenen.

Jeroen Peeters

Dito'Dito en Transquinennal met Ja ja maar nee nee in Stuc

De Vermeulens hebben kakkerlakken

A ja maar nee nee/ah oui ça alors là', een tweetalige produktie van Dito'Dito en het Brusselse Franstalige Transquinennal, kan het best worden omschreven als 'een encensering van het leven zoals het is'. Op het eerste zicht een kontradiktische definitie, zo lijkt het. Maar ze schetst wonderwel hoe het er in deze voorstelling aan toe gaat.

De Brusselse gezelschappen Dito'Dito en Transquinennal vonden elkaar in de sociaal-kulturele thema's die ze beiden graag aansnijden. Na het Kunstenfestival des Arts editie '94, waar ze elkaar aan het werk zagen, besloten ze een gezamenlijke voorstelling rond de eigenheid van Brussel te creëren. En waar is het bonte allegaartje dat de multikulturele hoofdstad bevolkt, meer gekoncentreerd dan in een van de troosteloze woonblokken die het aanzicht van de stad bepaalt? Die gedachte levert een drie uur durende, maar nooit vervelende kroniek op van het leven in de hal van een Brusselse sociale appartementsblok. Het is de plaats bij uitstek waar de bewoners, die klaarblijkelijk niets om handen hebben, elkaar met de regelmaat van de klok tegen het lijf lopen. Er wordt van gedachten ge-

wisseld, gekwetst, geroddeld en geklaagd, en dat meer uit tijverdrijf dan uit noodzaak. Iedereen gaat er over de tong, alles verdient er aandacht: De Vermeulens hebben kakkerlakken. Jean-Luc gaat trouwen met de dochter van de bewaker, en de belen doen het alweer niet. Doorheen die kleine gesprekken tekent zich, naarmate de voorstelling vordert, van elke bewoner een levensverhaal af, dat — hoe kan het ook anders — vaak niet bijster optimistisch is. Thema's als werkloosheid, jeugdcriminaliteit, slechte huisvesting, en ongelukkige huwelijken, worden, weliswaar niet met zo'n grote woorden, meer dan eens aangesneden. Elke bewoner vindt zichzelf heel gewoon. Maar die burens, ho maar.

Eenvoud

Dat alles levert bijzonder lachwekkende scènes op die weliswaar op geen enkel moment de kleine mens bespotten. Integendeel, zo worden zijn typische trekjes en gebruiken op een integrale manier benadrukt. Waarschijnlijk is dat voor een groot deel aan de sobere opzet van de voorstelling te danken. De acteurs zijn, ongeacht man of vrouw, gekleed in een zwarte smoking. De wisselende personages die zij spelen, worden aangeduid door een bord met een

naam. Mannelijke acteurs nemen evengoed een vrouwelijke rol op zich, en vice versa. De tipering van de personages gebeurt op die manier enkel door middel van woordgebruik en akteurspel. Bovendien wordt de lokatie niet op een archetypische manier in de verf gezet, maar weggesijferd door een uiterst sober decor. Achteraan het podium staat een glazen kooi waar de inwoners

zich bevinden. Komen ze naar buiten, dan bewegen ze zich over een loper die in een vierkant vanuit de kooi vertrekt en ernaar terugloopt. Op die smalle strook lopen ze elkaar bijna letterlijk tegen het lijf. Maar het is net die eenvoudige encensering die het opzet doet slagen. Toch wordt de kleine mens, die per slot van rekening de multikulturaliteit voor een groot stuk tot stand brengt, niet over de hekel gehaald. Bovendien wordt op die manier de iets te graag gemaakte referentie aan de soap of het volktheater ruimschoots overstege.

Katrien Darras

Ex-non wordt verliefd op maker van pornofilms

In de Hal Hartley-reeks in Stuc loopt nog tot het einde van volgende maand, met als top of the bill de première van Hartley's film 'Henry Fool'. Dat de sineast een retrospektieve waard is, bewijst zijn verscheiden oeuvre: zes langspeelfilms, enkele kortfilms en muziekvideo's, voor onder andere *Yo La Tengo* en *Everything But the Girl*.

De schrijver en regisseur Hal Hartley werd in 1959 geboren in Lindenhurst, een voorstad van New York. Na een jaar op de kunstschool in Boston, ging hij naar de Suny-Purchase Film School van de State University of New York. Daarna werkte hij met zijn vader in de bouwsector als staalbewerker. Een tijd later werd hij aangenomen bij een reclamebedrijf dat zijn eerste langspeelfilm, 'The Unbelievable Truth', zou financieren.

Hartley's werk vormt een vrij coherent geheel. De ideeën achter zijn films hebben steeds te maken met trouw en vertrouwen, verlangen en plicht. Hij is de oudste van de nieuwe generatie Amerikaanse sineasten, waaronder Jim Jarmusch (van 'Stranger than Paradise'), Richard Linklater (van de grunge-film 'Slacker') en Whit Stillman (van 'Metropolitan'). Maar er is ook nog een veel vroegere Amerikaanse filmmaker die een invloed gehad heeft op Hal Hartley, namelijk Buster Keaton van 'Steamboat Bill Jr.'. Beiden zijn meesters in het schetsen van emoties en gaan op een zeer sobere en serene wijze om met het medium film. Want Hartley's stijl wordt vooral gekenmerkt door zijn spaarzaamheid: geen enkel woord, geen kamerabeweging teveel. Trouwens, bij de lansering van 'Flirt' benadrukte de man nog maar eens dat hij meer belang hecht aan het vormelijke aspect van zijn films dan aan de inhoud.

Hartley houdt van realisme, in die zin dat hij sociale onderwerpen belicht zoals de destabilisatie van het gezin. Dit realisme wordt echter op Hartley's manier uitgewerkt. Zo is er bijvoorbeeld het irrealistische feit dat er nooit iemand lacht in zijn films. Ook zijn fascinatie voor communicatie is te merken aan de supersnelle dialogen, met een niet bij te houden aantal one-liners, die vaak leiden tot hilarische situaties. Hartley zelf zegt hierover dat hij zijn personages laat zeggen wat ze denken en voelen, terwijl een mens in het alledaagse leven zijn gedachten voor zich houdt.

Relaties

In veel van zijn films gaat het om twee of drie hoofdpersonages die elkaar toevallig ontmoeten op hun weg naar persoonlijkheid. Dit zien we al van in zijn eerste film

Adrienne Shelly, hoofdrolspeelster in menige Hal Hartley-films.

Adrienne Shelly, bix.

'The Unbelievable Truth' (1989) waar Josh, een misdadiger, net vrijgekomen is en terugglift naar Lindenhurst — het stadje dat trouwens ook Hartley's geboortestad is. Hij vindt werk in een garage en wordt verliefd op Audrey, de dochter van de baas, vooral vanwege hun gemeenschappelijke interesse in George Washington. Het draait hier vooral om de rol van geld in menselijke relaties en de manier waarop sommige het vertrouwen van anderen proberen te kopen.

De nadruk op dit vertrouwen leidde logischerwijze naar 'Trust' (1990). In deze film die bijna overloopt van de statements, bestudeert Hartley de invloed van ouders op hun kinderen. Maria is zwanger en bezorgt haar vader een hartaanval. Matthew wordt nog steeds gedomineerd door zijn tirannieke vader en is zojuist ontslagen. De twee ontmoeten elkaar en trekken samen op, eerder uit de wederzijdse nood aan steun en begrip dan uit verliefdheid. Na 'Trust' maakte Hartley drie kortfilms die te zien waren in de openingsweek van het Stuc: 'Theory of Achievement', 'Ambition' en 'Surviving Desire'.

Idylle

'Simple Men' (1992) is een roadmovie over twee broers, Bill en Dennis, die op zoek gaan naar hun vader, een ex-baseball speler en anarchist die een bomaanslag ge-

pleegd heeft op het Pentagon. Op hun tocht komen ze de restauranteigenares Kate tegen. Bill, die zich nochtans had voorgenomen niet meer verliefd te worden, valt onmiddellijk voor haar. De verlegen student Dennis voelt zich aangetrokken tot de Roemeense Elina, die het liefje van zijn vader blijkt te zijn. Geleidelijk aan overschaduwde de buitenwereld hun idylle. Centraal hier staat de manier waarop mannen naar vrouwen kijken.

Daarna kwam 'Amateur' (1994), een triller, of beter gezegd een Hartley-triller over een ex-non die verliefd wordt op een maker van pornofilms, onschuldigheid, geweld en nog veel meer. Hier worden immers wel de traditionele elementen van de Hollywood-triller gebruikt, maar in een andere volgorde. Er schuilt ook een impliciete, maar niet onbelangrijke kritiek op het gebruik van seks en geweld in de hedendaagse cinema.

In 1993 had Hartley een kortfilm gemaakt met als titel 'Flirt'. Dit leidde twee

jaar later tot de gelijknamige langspeelfilm. Hier zien we drie keer een verhaal over overspel, met wisselende karakters van de hoofdrolspelers, wisselende seksuele geaardheid, drie keer in een andere grootstad: New York, Berlijn en Tokio.

De laatste film die geprogrammeerd staat is de nieuwe 'Henry Fool' (1997), die het verhaal vertelt van de vuilnisman Simon, zijn depressieve moeder en zijn seksueel geobsedeerde zus. Hun saai leven wordt verstoord wanneer de mysterieuze en arrogante vreemdeling Henry Fool opdrukt. Henry blijkt een arrogante en egocentrische man te zijn die met de publicatie van zijn memoires het literaire establishment omver wil werpen.

Bert Balcaen

Deze week kan u naar 'Trust' om 20u en 'The Unbelievable Truth' om 22u30 op woensdag; donderdag naar 'Simple Men' om 20u en 'Amateur' om 22u30 op donderdag, allemaal van Hal Hartley.

berichten

Ithaka zoekt!

De Kultuurraad der Leuvense studenten organiseert jaarlijks in het voorjaar een eendaags project rond hedendaagse beeldende kunst. Dit project brengt nieuwe creaties van jonge kunstenaars op lokaties in Leuven. Ook nu is een werkgroep tezamen met haar mitische held Odysseus op zoek naar kunstenaars en een inspirerende site. Echter, de werkgroep is ook nog volop op zoek naar meer medewerkers. Heb je zin in een wekelijkse Ithaka-vergadering-annex-babbel-op-kafee op donderdag, om 21 uur op de eerste verdieping van Stuc.

Graveeractie in jouw fakulteit

Laat je fiets registreren en graveren, gratis en voorfiets. Op maandag zesentwintig oktober kun je tussen twee en zeven uur terecht in de fakulteit Rechten (Nieuwe Valk). Dinsdag zeventwintig oktober krijgt de Fakulteit L & W een beurt, het fietslokaal in de Blijde Inkomststraat is dan de place to be. In de Fakulteit Geneeskunde

(Oude bib, Minderbroedersstraat, tussen twee en zeven) komen de fietstoelers op donderdag negentwintig oktober langs, ook al tussen twee en zeven uur. Een dag later, vrijdag de dertigste, volgt dan Groep T (fietsenparking -1), tussen negen en één uur 's middags dit keer.

Relatievorming en seksualiteit 1998

Op vier woensdagavonden organiseert het Medisch Centrum voor Studenten vormingsavonden over relatievorming en seksualiteit. De eerste gaat door op vier november. Het kampustoneel speelt, 'Krullen op de maan', dan een éénakter van Mark Smet over insteet in een regie van Chris Wellekens. Na de voorstelling volgt een nabespreking. Het verhaal vertelt over het bezoek van Ilse aan haar vader Rik, die ze in geen jaren nog gezien heeft. In flashbacks wordt aangegeven hoe die relatie onschuldig ontstond, en steeds maar verder evolueerde. Dan volgt de afrekening. Mark Smet is monitor Fysische Scheikunde aan de KU Leuven en schreef deze prijswinnende éénakter naar aanleiding van Leonard Cohen's 'True love leaves no traces'.

Ons Erfdeel deelt uit

Gratis boeken

Stichting Ons Erfdeel, het geesteskind van Jozef Deleu, heeft de noble taak tot zich genomen de cultuur van de Lage Landen bekend maken bij zowel echte cultuurkenners als volkomen leken, zowel in binnen- als buitenland. Vandaar dat de stichting ook veel publikaties in vreemde talen produceert. Veto en Ons Erfdeel schenken enige spiksplinter-nieuwe en verzorgde exemplaren weg van een gedegen uitgave over hedendaagse beeldhouwkunst hier te lande. Vijf om precies te zijn, telkens in een andere taal.

'Hedendaagse beeldhouwers in Nederland en Vlaanderen', luidt de titel. Het gaat om een soort encyclopedie van de actuele beeldhouwkunst in de Lage Landen. Achtereenvolgens besteden de auteurs aandacht aan verschillende beeldhouwers uit Nederland en Vlaanderen. Bij elke kunstenaar wordt een uitleg gegeven over leven & werk, met daarbij een afbeelding en een

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 25
Nummer 6
26 oktober 1998

Ver. uitg.: Benny Debruyne
Hoofdredektie: Jeroen Lissens
Redaktiesekretaris: Benny Debruyne

Redaktie: Aernout Beke, Kristof Daniels, Katrien Darras, Bart De Schrijver, Raf Gerits, Sofie Overstijns

Fotoredaktie: Joost Helsen
Doka: Jimmy Debruyne, Joost Helsen, Ivan Put

Medewerkers: Bert Balcaen, Deborah Bické, Kristof Daniels, Katrien Darras, Hans Declercq, Bart De Schrijver, Peter De Temmerman, Karlien Fluit, Stijn Gevaert, Peter Mangelschots, Nele Mariën, Kristof Messiaen, Herman Pauwels, Jeroen Peeters

Layout en vormgeving: Dirk Bernard, Bert Cornillie, Filip De Keukeleere, Joris Janssens, Kristof Messiaen, Moos, Sofie Overstijns, Maarten Truyens, Hans Vandenaebale, Eva Wittocx

Cartoons: Seb
Dtp: Filip De Keukeleere, Hans Vandenaebale

Spelling: Benny Debruyne, Filip De Keukeleere

Eindredaktie: Aernout Beke, Benny Debruyne
Assistentie-eindredaktie: Hans Declercq, Karlien Fluit

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit

Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Opplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr;
buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

bibliografie. Niet alleen grote namen als Panamarenko, Henk Visch of Thierry de Cordier komen aan bod, maar ook jongere kunstenaars als Peter Rogiers of Carlo Mistiaen worden opgenomen. Veto wil diegenen die niet weet waarmee zijn boekenkast te vullen, of zijn cultuurkennis en daarbij meteen ook zijn talenkennis wil bijschaven een handje helpen. Wij geven niet enkel een Nederlandse, maar ook een Franse, een Duitse en — waarom niet — ook een Spaanse en Italiaanse versie van dit boek weg. Kom op woensdag naar Veto met een antwoord op de vraag waarvan de naam Panamarenko die artistiek vervoemde afkorting is, en win.

Karlien Fluit

buitenbaan

Deze week niet in Veto:

Een religie-bijlage. Flauwe kul. 't Uur is veranderd. De minuut gelukkig niet. • De sekonde mag nog niet, ze is nog niet oud genoeg. • Steve Stevaert wel, om met de bus te rijden • "Ik wist niet dat buschauffeur zijn zo gemakkelijk was", aldus de SteStevlieg. • Stiem rood, krijg groen en wees blauw. • Ward Beysen. Stiem blauw, en wordt geel • Beysen. Superprijzen. Verre reizen. • Terug. Naar de Marokkaanse Sahara. Alwaar hij in zijn gat gestoken wordt door de SteStevlieg. • "Noord. Zuid. Vlieg er eens uit", heeft het Vlaams Blok als nieuwe slogan bedacht. • "Oost.West. Thus mest", vindt de Boerenbond na weer eens het Mestaktieplan gekelderde hebben. • Gitarist van de Engelse groep Manic Street Preachers drie jaar geleden verdwenen. • Pinochet belooft hem terug te brengen, als hij naar huis mag. • Stevaert wil gratis ruimtereizen voor 2020. • De CVP countert dit keer wel de plannen van StuntenSteve: "Ik wil gratis ruimtereizen voor 2002", zegt Van Den Brande, "voor Vlamingen natuurlijk". • Schoupe maakt carrière. • Hij gelooft niet in stiptere lanseeringen. • Maar Belg wil toch geen openbaar vervoer, wegens uit de tijd • Hele mobiliteitsdiscussie binnenkort toch overbodig. Wetenschappers "verplaatsen fysieke entiteit van de ene plaats naar de andere", • Beam me up, Steve • Leuvenaars kraken ziekenhuis. Luikenaars kraken kerk. • "Wanneer gaan ze eens een vliegtuig kraken", was Vanden Bossche's commentaar. • Vlieg, tuig • "Kus ze" • Mannen in de overgang. Van rationeel, naar emotioneel. • Homo's vinden eindelijk hun bestaansreden: de missing link • Hoofdpijn, jaloezie, maandstonden, silikonenborsten en roddelen worden positieve kenmerken evolutie • Economische crisis en stress blijken modaliteit van dezelfde evolutie • Penissen aan het verdwijnen • Een gat in de markt, voor de creatieve ondernemer • De SP maakt van de nood een deugd en vult het op met azielzoekers • Steve is blij dat hij nu weer veilig over de markt kan fietsen.

• vorig nummer

B	R	A	N	D	O	F	F	E	R	
L	I	M	O	E	N			L	E	O
O	O	M		L	A	W	I	N	E	
E		A	S		G	O	K		R	
M	A	N		B	E	K		E	G	
B	R		B	A	R		D	R	A	
D		O	O	I		T	E	N		
O	A	M	A	S	T		B	I	G	
E	R	A		S	I	R	E	N	E	
M	E	N	S	E	N	E	T	E	R	

kruiswoord

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal — 1 Vermanende rede 2 Kelner — Tijdperk 3 Kunstwerk — Dierenverblijf 4 Graansoort — Inhoudsmaat voor droge waren 5 Meisjesnaam — Zwaarlijvig — Wiskundig getal 6 Kluitbreker — Vreemde munt — Kluchtige passage 7 Belgische gemeente — Geestdrift 8 Spaanse stad — Lichtgevoelighedsaanduiding 9 Terroristische organisatie — Antwerpse gemeente 10 Rekenkundige test.

Vertikaal — 1 Mythisch wezen 2 Huidsmeer — Oppervlaktemaat 3 Hoeveelheid — Klap 4 Getijde — Familied 5 Lichaamsdeel — Keukenkruid 6 Beloning, uitgelooft als een aansporing — Weide in het hooggebergte 7 Luim — Bijwoord 8 Zeevogel — Meststof 9 Roem — Geestelijke 10 Schoonschrijver.

Door Filip De Keukeleere

SPIT

KRINGLOOPCENTRUM

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD,...

van fifties tot seventies
van klassiek tot modern

Kringloopwinkel Spit,
alles wat je kot nodig heeft

OPENINGSUREN
dinsdag t/m vrijdag 10u-18u
zaterdag 10u-17u

Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo
016/26.09.21

(advertentie)

zoekertjes

✓ Lieveke, kun je op donderdag 29 oktober om 20.00u aan Alma II zijn. Mosj.
 ✓ Lieve groetjes aan Kelly.
 ✓ Wie heeft mijn nog niet afbetaalde fiets gezien? Hij werd het laatst gezien aan het IFW! Brabantsestraat 125 3000 Leuven. Dank bij voorbaat.
 ✓ Tikkers vrijwillig gezocht roman jonge auteur. Uitgeverij Querido. Bel 0477/970780.
 ✓ Anna Senioiw, gelukkige verjaardag!
 ✓ Historia rules Letteren: wait and see.
 ✓ You wish. Germania.
 ✓ Romantiek, horror, zwarte humor, spuitende en neukende poppen op dinsdag 27 oktober in AV 01.12 vanaf 20u.
 ✓ Medewerkers zoeken Ithaka om mee te werken.
 ✓ Björn geniet, nu wij nog.
 ✓ Lieve, kom terug! H&F.
 ✓ Het Sociaal Centrum staat nog steeds open voor uw voorstellen, initiatieven. Gebrek aan ruimte: één adres Brusselsestraat 69a.
 ✓ Zorro getuigt: "Nee, hontre, mijn paard is nog nooit gestolen, omdat ik haar altijd vast-

maak als ik mijn siesta doe. Geen bandito gaat ooit met mijn caballo aan de haal!" In de reeks "beroemde mensen getuigen over fietsdiefstal". Sic.
 ✓ Tromco & Juliet in AV 01.12 op dinsdag 27 oktober om 20u.
 ✓ Gezocht: studenten met anti-imperialistische smaak voor solidariteitsakties, debatten, info-avonden over DW-thema's. Startvergadering AIB-Leuven (Anti-Imperialistische Bond) Woensdag 28 oktober 19.30 u. C. Meunierstraat 55 3000 Leuven. Info: 016/22 60 28.
 ✓ Kura zoekt 100.000 fr.
 ✓ Gelukkige verjaardag. Ruth. Drie kusjes, Jeroen.
 ✓ Ik wens flippo's te ruilen tegen foto's van Star Trek of de Spice Girls. Bel 095/476057.
 ✓ Tien november fakbar Letteren. 't Is nie voor

ons maar voor de leute.
 ✓ Germania voetbalmeiden, we gaan ervoor op 28 oktober, uw gedegen voorzitter.
 ✓ Hilde, als je nog eens een rugzak van de Simpsons wil, koop hem dan maar zelf. Van Joke.
 ✓ MLB organiseert een kotluif in de Constant Meunierstraat 55 op maandag 26 oktober, vrije toegang. DJ Postbode Moos verzorgt de muziek dus NSV, rijkswacht, politie, BOB en staatsveiligheid zijn niet uitgenodigd.
 ✓ De vrijwilligers van Da extravaganza alternativa days worden op dinsdag 27 oktober om 19u15 in AV 01.12 verwacht.
 ✓ Jeroen, lacht met een ander, en daarbij, in januari word jij al 24. Veerle.
 ✓ Fakbar Letteren zoekt studentenkrant om het bestuur te interviewen.
 ✓ Wim en Anemie van 't Stuc onthaal danken Kurt voor de fantastische les: 'Hoe een computer bedienen die nog niet op het onthaal staat?'
 ✓ Piet W. uit Slypskappele, intelligent, knap en

geëngageerd, zoekt jongedame om doktertje te spelen.
 ✓ Kultuurraad dankt al de vrijwilligers op de 24u-loop.
 ✓ Dringend gezocht: trombonist van allerlei slag of soort welkom elke maandagavond vanaf 20.30 u. in het Arenberginstituut in de Naamesstraat.
 ✓ Lieveke, waar ben je? F6H.
 ✓ Wie was die man met zijn smurfblauwe toupet? (Het groentje)
 ✓ Gezocht: de familienaam van Stijn B. uit eerste kan HIR met een korte zwarte broes en een bril.

Filmclub 16mm

projecteert vanaf oktober films voor studentenclubs.

☎ 016/26.01.63
095/21.51.03
fax 016/35.37.05

IECO COPY **WIE VAN DE DRIE??**

Tiensestraat 118 Tel: 23.70.30	Tiensestraat 88 Tel: 23.70.02	Naamsestraat 115 Tel: 23.70.03
Ma.-Do. 9 - 22u. Vr. 9 - 20u. Zat. 10 - 17u.	Ma.-Vr. 9 - 19u.	Ma.-Vr. 9 - 19u. Zat. 10 - 17u.

aangepaste uren tijdens KUL vakantieperiodes

DANCE Delight

VERHUUR ALLE GELUIDSEN LICHTAPPARATUUR ALLEEN DE BETERE MERKEN ZEER SCHERPE PRIJZEN

Open: ma tot vr: 16u30 - 19u
zaterdag: 14u - 16u

O.L.Vrouwstraat 9 3020 Herent
Tel & Fax (016)23 09 68

agenda & ad valvas

DOOR KARLIEN FLUIT

DINSDAG

20.00 u **KONSERT** Kamermuziekensemble Oxalys speelt "Trio voor fluit, cello en piano" van C.M. von Weber. "Surprise-symfonie in transcripcie voor fluit, strijkkwartet en piano" van J.Haydn en "Forellenkwintet" van F. Schubert, in Auditorium Minnepoort, Koning Albertlaan 52, toeg. 100/200/500/100, org. Vriendenkring Stedelijk Conservatorium Leuven, Jos Meersmans.

20.00 u **CULT** Zwarte humor, Romeo & Juliet, spuitende en neukende poppen van o.a. Peter Jackson en Troma, in AV 01.12, org. Da Extravaganza Alternativa Days.

20.00 u **FILM** New Harvest: "Scars" van James Herbert & Mark Jordan. Een jongen en een meisje vertellen elkaar over hun verleden, meer dan alleen jeugdige onschuld, in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Stuc.

20.30 u **TEATER**, in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/300, org. Stuc.

22.30 u **FILM** Filmfun: "Heat" van Paul Morrissey. Liefdesdrama waarin werkloze acteur valt voor de charmes van verbleekte starlet, met Sylvie Miles en Joe Dallesandro, in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Stuc.

WOENSDAG

13.00 u **KONSERT** UUR KULTUUR: Lais: a capella volksliederen, in Kapel Iers Kollege, Pater Damiaanplein 8, toeg. gratis, org. Kultuurcoördinatie KU Leuven.

20.00 u **KONSERT** De Dolfinjies XL: "The mystery of the Leaping Fish", in Auditorium Minnepoort, Konong Albertlaan 52, toeg. 400, org. Cultureel Centrum Leuven, tel 23 84 27.

20.00 u **VOORDRACHT** "Beiroet: de moderne archeologie in een verscheurde stad" door

drs. O.Nieuwenhuyse, in MSI 00.14, toeg. gratis, org. Ex Oriente Lux-Leuven.

20.00 u **FILM** "Trust" van Hal Hartley. Melodrama waarin families uit elkaar vallen maar vriendschap zegeniert. Met Adrienne Shelly, Martin Donovan, in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Stuc.

20.30 u **FILM** **MET LIVE-MUZIEK**, in Aula Pieter De Somer, De Beriostraat 24, toeg. 200/300, org. Stuc.

20.30 u **LEZING** "De wereldverbeteraars": Albert Martens over Alain Touraine en "Is samenleven nog mogelijk als we toch allemaal verschillend zijn?", in C.C Oratoriënhoof, Mechelsestraat 111, org. Masereelfonds.

20.30 u **WERKGROEP** Generatie/ Ekstreame armoede: 'reizen doorheen verhaalwerelden', vb. reflexief engagement: lezen en bespreken van korte stukken tekst, forum voor

gastprekers, in fakulteitsgebouw psychologie lokaal 00.14, Tiensestraat 102, org. Pepijn Viaene, Tiensestraat 120/03.23, tel. 32 63 88.

20.30 u **KONSERT** Koor en orkest van de Kempische Oratorium Vereniging & Arenbergkoor "Requiem KV626" van W.A. Mozart o.l.v. Werner Van Mechelen, in Sint-Jan-de-Doperkerk, Groot Begijnhof, toeg. 350/500, org. Arenberkoor, J.P.De Clerck, tel. 47 76 28.

20.30 u **TEATER**, in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/300, org. Stuc.

22.30 u **FILM** "The Unbelievable Truth" van Hal Hartley, in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Stuc.

Alfa

- 29/10 Ekskursie: Tentoonstelling "Geneeskunde in de oudheid", • 29/10, in Marienmout, • 29/10 om 20.00 u, in het Sportkot, • 29/10 om 20.00 u: Voebalmatch Kan-Lic, in het Sportkot.

Crimen

- 27/10 om 21.00 u: Fakbaravond in Tir Nan O'g, • 28/10 Cultuur: Capoeira, in Nieuwe Valk.

Ekonomika

- 29/10 om 20.00 u: House- en Diskonight, in Dulei.

Eoos

- 29/10 om 20.00 u: Peter- en meteravond, in MSI, • 29/10 om 22.00 u: Cocktailavond, in Perma.

Germania

- 27/10 om 21.00 u: Piama- en jeneveravond, in Perma, • 27/10 om 21.00 u: Schaak- en damavond, in Praatkamer, • 28/10 om 20.00 u: Film: A life less ordinary, in MSI 03.18.

Klio

- 27/10 om 20.00 u: Film: Fargo, in MSI 00.28, • 28/10 om 20.00 u: PV, in 's Meiersstraat 5, • 29/10 om 13.45 u: Bezoek striptentoonstelling in Brussel, vertrek aan station.

LBK

- 30/10 om 22.00 u: Valkuil-TD, in Albatros.

Medica

- 29/10 om 22.00 u: Disco Night, in Doc's Bar, • 02/11 om 22.00 u: Optreden Dixieland, in Doc's Bar.

Medisoc

- 28/10 om 22.00 u: Duizelfuif, in Albatros.

Musicologica

- 28/10 om 20.30 u: Film "Suite 16", in MSI 00.28, toeg. gratis.

Politika

- 27/10 Eerstekandag- en fuif, in Samambaia, • 28/10 om 20.00 u: Film: Monty Python and the Holy Grail, in AV 01.12, • 28/10 om 21.00 u: Technoavond, in Politika-kaffee.

Psychologie

- 28/10 om 18.00 u: Night of the Proms.

Romania

- 27/10 Eerste lic-avond, • 27/10 Peter & meteravond.

VRG

- 28/10 Peter- en meteravond + Kaas- en wijnavond, in Alma 2, • 29/10 om 20.00 u: Missing Link: alternatieve bestraffing, debat-ronde, in De Valk.

VTK

- 27/10 om 20.00 u: Spreken voor publiek, in Elek A, • 28/10 om 10.00 u: Afscheidsviering Christophe Michiel, • 28/10 om 20.00 u: Film: "Het doorbreken van de geluidsmuur", in Aud C300.C, • 29/10 om 20.00 u: Vlaamse schlagers en tequila, in 't Elixir, • 30/10 om 10.00 u: Carte Blanche, in M06, • 30/10 om 11.00 u: Carte Blanche, in M07, • 02/11 om 22.00 u: Happy Hour, in 't Elixir.

Wina

- 28/10 om 22.00 u: Winabar, in RC-bar, onder Alma 3.

DONDERDAG

20.00 u **KONSERT** Elisa Kawaguti, viool & Koen Wilmaers, vibra en marimbø spelen o.a. "Dream of the Cherry Blossoms" van K. Abe, "Rhapsody for Vibraphone and Violin" van J. De Beradinis en "Subject to Change voor viool en perkussie" van C. Willems, in Konsertzaal Lemmensinstituut, Herestraat 53, toeg. 200/250, org. Konservvereniging Lemmensinstituut, tel 23 39 67.

20.00 u **KONSERT** Flying Pickets, in Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, toeg. 450/550/700, org. Cultureel Centrum Leuven, tel. 23.84.27.

20.00 u **FILM** "Simple Men" van Hal Hartley. Road-movie over twee broers op zoek naar hun vader, in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Stuc.

22.30 u **FILM** "Amateur" van Hal Hartley, in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Stuc.

ZONDAG

20.00 u **FILM** New Harvest: "London Brief" van Jon Jost, in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Stuc.

22.00 u **KONSERT** Jazz op zondag, in Stucbar, org. Stuc.

MAANDAG

20.00 u **DEBAT** Diskussie-avond met als thema de Sociale Zekerheid, in het zaaltje boven de Brasserie Notre Dame, Grote Markt 11, org. LVSU.

20.00 u **FILM** Filmfun: "Liefde van een blondje" van Milos Forman, in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Stuc.

22.30 u **FILM** New Harvest: "London Brief" van Jon Jost, in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Stuc.

Wetenschap voor pubers

erd jouw fakulteit vorige week ook overspoeld door enkele honderden studenten die er wel heel jong uitzagen? De Vlaamse Wetenschapsweek

zat er voor alles tussen. Het gaat om een initiatief van de Vlaamse Regering om het grote publiek, en vooral jongeren, kennis te laten maken met wetenschappen in de brede zin van het woord. Naast enkele algemene activiteiten zoals het Wetenschapsfeest, dat het voorbije weekend in de Brabantse plaatsvond, bestaat het grootste deel van de week uit een programma waarbij jongeren een dag op bezoek komen naar een unief of een hogeschool.

pen te volgen waren, mochten leerlingen vaak wel kiezen. Zo maakte men het bij de les politiek mee dat er op de vraag wie er in politiek geïnteresseerd was, geen enkele vinger omhoog ging.

De leerlingen kregen twee sessies van twee uur, natuurlijk steeds met de alternatieve didactische middelen. Vaak mochten ze in de namiddag een experiment uitvoeren. 'Het is wel eens leuk in een echte aula te zitten', 'het viel wel mee' of 'saai' waren een paar reacties. 's Middags kregen ze een Alma-maaltijd aangeboden, geserveerd in de sporthal voor de mensen in Heverlee, of in een gewone Alma voor de anderen.

'Bah, als ik naar de unief zou komen, zou ik toch mijn boterhammen meenemen' reageerde een leerlinge, onder instemmend gemompel van de omstaanders. De gewone student keek met ongeloof naar die bende die de kampus onveilig kwam maken en de

steen onder de meetapparatuur kwam, sloegen alle wijzers onmiddellijk tilt: 'zwaar radioactief'.

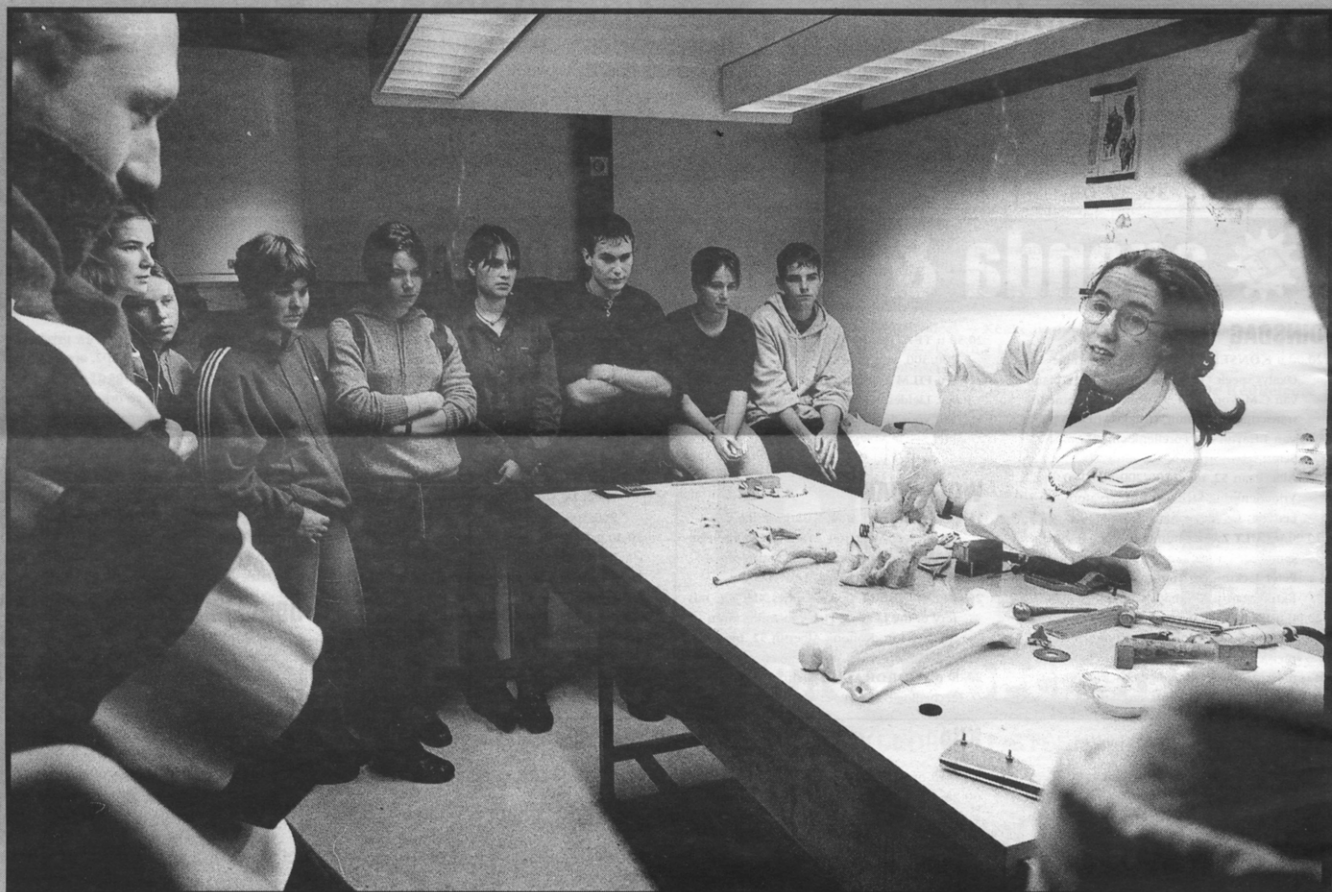
Bij Geneeskunde konden de leerlingen zelf door een scanner lopen, en hun eigen lichaam bestuderen. Bij Humane Wetenschappen was het vaak wat moeilijker om experimenten uit te voeren, en bleef het meestal bij wat debatteren.

Ook voor de lesgevers was het een nieuwe ervaring. Incens moesten ze er rekening mee houden dat ze voor een ander publiek stonden, het niet te ingewikkeld maken, en meer aanwijzingen geven. 'Een student, dat is eigenlijk een professionele scholier, die begrijpt de ernst van de zaak, en die weet hoe het eraan toe gaat. Een scholier verwacht meer richtlijnen, je moet die altijd in de goede richting sturen.', 'De meeste mensen zijn geïnteresseerd, maar ze zijn dat niet gewoon om zo twee uur na

organisatie werd immers volledig bij de fakulteiten gelegd. En op de ene fakulteit was dat al wat beter dan op de andere. De ene had een koördinator aangesteld, en daar stapten de groepen precies op het afgesproken uur van de bus, met een plannetje in de ene hand, een programmaboekje in de andere. Op de andere fakulteit hoopte iedereen dat iemand anders het wel zou aanpakken en moest er op het laatste moment nog geïmproviseerd worden. Daar kwamen de groepen een half uur te vroeg of te laat aan, wisten ze niet waar ze naartoe moesten, en wisten ze niet wat er te gebeuren stond.

Nostalgie

De leerlingen zelf hebben geen enkele poging ondervonden om hen naar hier te lokken. Op de vraag of ze toch wel graag

En ge hebt toch allemaal uw bokes bij hé?

(foto Ivan Put)

Scholieren uit de derde graad konden een halve, meestal zelfs een hele dag aan de schoolbanken ontsnappen, en kwamen terecht op de diverse fakulteiten in Leuven. Er was overal wel wat te doen, officieel allemaal rond het thema 'de grenzen voorbij'. Dat thema verwijst naar het internationale astronautenkongres, dat ook vorige week plaatsvond. Veel creativiteit werd uit het thema echter niet gehaald: verder dan een allusie op het grensoverschrijdende karakter van elke wetenschap kwam men meestal niet. Toch was er een breed aanbod: teologie, talen — zelfs Chinees —, technieken om een nieuwe heup te plaatsen, milieuproblemen, en ook informatika en zuivere wiskunde. Een ruime keuze dus voor elk wat wils.

Meestal koos de school of de leerkracht welke fakulteit bezocht zou worden, soms met inspraak van de leerlingen. Als er binnen een fakulteit verschillende onderwer-

Alma overrompeld. 'Ben ik ook zo geweest?', leken ze te denken.

Radio-aktief

Bij eksakte wetenschappen mochten de leerlingen vaak zelf experimenten uitvoeren. Sommige waren daar zeer enthousiast over, zoals de jongen die zijn computer had mogen programmeren zodat zijn gezicht langzaam veranderde in dat van Bill Gates. Anderen hadden meer pech, voor hen bestond het experiment uit het geven van een tik tegen een stuk bot om vervolgens een lange uitleg te aanhoren over de trillingen die daar het gevolg van zijn. Op de fakulteit Fysika kwam er een onverwachte ontdekking bij. Een leraar had een 'interessante steen' die altijd achteraan in de klas lag. 's Morgens nog snel in zijn broekzak gestoken, om hem in de namiddag door de leerlingen te laten onderzoeken. Toen de

elkaar les te krijgen, op den duur kunnen ze zich niet meer concentreren', 'Als de leerkracht erbij is, zijn ze meestal veel meer geïnteresseerd en veel braver dan als ze hier alleen zitten.' Op andere plaatsen werd er duchtig op los gebabbeld en met vliegertjes gegoid.

Rekrutering

Natuurlijk staan alle universiteiten te springen om deel te nemen aan zulke initiatieven, met het oog op rekrutering van nieuwe studenten. Eén van de lesgevers, professor Poppe: 'Ach, ze willen wel allemaal studenten winnen, maar zo doen ze ook hun best om dit goed te doen, en wordt de wetenschapsweek ook goed. Ik doe dat hier niet om studenten te ronselen, maar dat wil niet zeggen dat ik het niet goed wil doen.' Of iedereen het daarom ook zo goed deed, is nog niet zo zeker. De

naar de KU Leuven zouden komen, was de reactie meestal onbeslist. 'Ik weet nog niet of ik unief ga doen', 'Gent is dichterbij' of 'Ik wil dat met mijn vrienden afspreken'. Ook de leerkrachten ervaren niet dat leerlingen hun keuze voor een unief laten bepalen door een dagje Wetenschapsweek. Andersom gebeurde het wel dat leerkrachten met hun leerlingen naar de unief kwamen waar ze zelf afstudeerden. 'Gaan we dan na de les mijn scheikundekot nog eens bezoeken mannen?', de nostalgische terugkeer van een leraar.

Een dagje is nogal kort, vonden de bezoekers. 'Zo kunnen we hier niet zelf eens rondkijken. Ze zouden er eigenlijk een tweede dagje moeten van maken'. 'Ja, en ons dan zelf onze slaapplekken laten uitzoeken!'